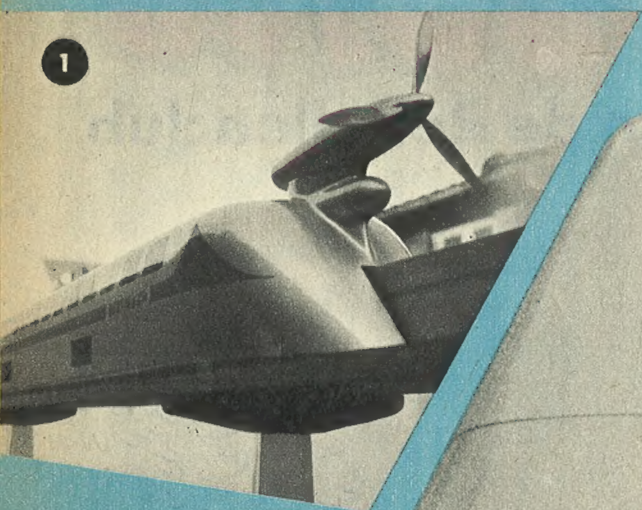
29 februari 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 9

SJORS

van de Rebellenclub

DE TREIN VAN DE TOEKOMST

1

Een Franse ingenieur heeft een trein ontworpen, die berust op hetzelfde principe als de hovercraft

1

De trein van onderen gezien. Duidelijk zichtbaar is de schroef en de daaronder geplaatste motor.

De hovercraftboot is een uitvinding van de laatste tijd, waarmee we al vertrouwd zijn geraakt. Er worden met deze boot, die zich voortbeweegt op een luchtkussen, al regelmatige diensten onderhouden in het Engelse Kanaal en er zijn plannen om ook tussen Engeland en het vasteland van Europa hovercrafts in te zetten.

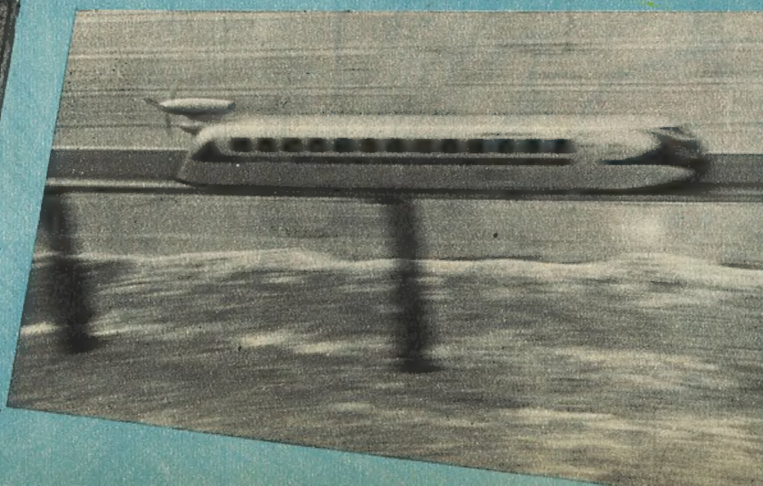
Op hetzelfde principe als de hovercraft berust ook de nieuwe trein, die enige tijd geleden is ontworpen door de Franse ingenieur J. H. Bertin en die de mooie naam ,,aérotrain'' (luchttrein) draagt. Deze trein, die zich voortbeweegt langs één rail en een snelheid van maar liefst vierhonderd kilometer per uur kan bereiken, rust eveneens op luchtkussens. De trein wordt aangedreven door een luchtschroef en een motor. Schroef en motor bevinden zich aan de achterkant boven het voertuig. De rail, waarlangs de trein rijdt, is van beton en heeft de vorm van een omgekeerde T. Hij dient voor de geleiding. Tijdens de rit raken trein en rail elkaar niet; tussen beide bevindt zich een kussen van lucht. Dit brengt vele voordelen met zich mee: het voertuig schommelt niet, er is geen lawaai van schurende wielen op rails en de rails slijten niet.

Van binnen lijkt de trein, die van aluminium is gemaakt, meer op een vliegtuig dan op een trein. In één rit kunnen ongeveer honderd passagiers vervoerd worden. Vanuit zeer comfortabele fauteuils hebben ze een goed uitzicht op het voorbijglijdende landschap.

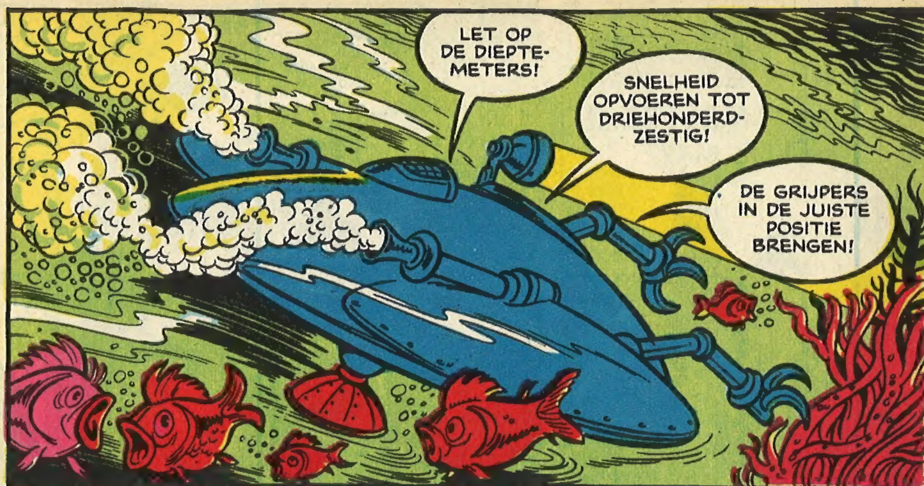
Het model, dat we op de foto's laten zien, is gemaakt op een twaalfde van de ware grootte.

Of deze nieuwe trein in normale dienst zal gaan rijden is nog een vraag. Maar als het ooit gebeurt, zal het wel een revolutie betekenen op vervoersgebied.

◀ *Dit is het model van de trein, ontworpen door de Franse ingenieur J. H. Bertin.*

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

LET OP DE DIEPTE-METERS!
SNELHEID OPVOEREN TOT DRIEHONDERD-ZESTIG!
DE GRIJPERS IN DE JUISTE POSITIE BRENGEN!

KIJK DAAR EENS RECHT VOORUIT! ZIE IK DAT GOED, BEN?
JE HEBT HET HÉÉL GOED GEZIEN! WE WORDEN SCHATRIJK!

?
HET GEZONKEN KAPERSCHIP!

WE HEBBEN DE JUISTE LIG-PLAATS VAST-GESTELD. NU GAAN WE VLUG TERUG!

DIE MIDDAG BIJ ONZE VRIENDEN...
ZO, PROFESSOR, NU GAAN WIJ SAMEN EENS RUSTIG EEN UURTJE VISSEN!
KAPITEIN, WAT BENT U TOCH AAN HET SLEPEN MET DIE MOBILOFOON?
IK ZAL JE ZO UIT-LEGGEN WAAROM, DINKIE!

KIJK, DINKIE, HIER IN HET ZONNETJE EN IN DE ZOELE ZEEWIND DROOGT DE MOBILOFOON VLUGGER. WIE WEET KUNNEN WE HEM STRAKS GOED GEBRUIKEN!

ALS HET NODIG MOCHT ZIJN, KUNNEN WE ER DE POLITIE MISSCHIEN MEE WAAR-SCHUWEN. NOU JA, WE ZIEN WEL!

NOU, BEO, IK VIND HET ALLEMAAL NOGAL INGEWIKKELD. HET BESTE IS DAT WIJ DE OMGEVING EENS GAAN VERKENNEN. WIE WEET WAT WE TEGENKOMEN...
?

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

ZE KOMEN AL DICHTERBIJ.
WE MOETEN ZE UIT-HOREN.

HALLO, HEREN! JULLIE ZIEN ER UIT ALS EER-LIJKE MENSEN. WAAR KOMEN JULLIE VAN-DAAN EN WAAR GAAN JULLIE HEEN?
WIJ KOMEN UIT HET GEBIED VAN DE WASHITA-RIVIER EN ZIJN OP WEG NAAR DE KIOWA'S.

DAN ZIJN JULLIE NIET VER MEER VAN JULLIE REISDOEL AF. MAAR ALS WIJ JULLIE EEN GOEDE RAAD MOGEN GEVEN, GA ER DAN NIET HEEN!
WAAROM NIET?

DE KIOWA'S ZIJN IN OORLOG MET DE APACHEN. ZIJ FOLTEREN IEDERE BLANKE, DIE IN HUN HANDEN VALT. EEN OF ANDER VERDACHT INDIVIDU HEEFT DE KIOWA'S OPGEZWEEPT.
BEDANKT, HEREN, EN GOEDE REIS!

WIJ MOETEN OP ALLES VOORBEREID ZIJN, DAT IS DUIDELIJK.
LATEN WE NAAR ONS KAMP TERUGGAAN. WE KUNNEN BETER BIJ HET VALLEN VAN DE AVOND DE RIVIER OVERSTEKEN.

ENIGE TIJD LATER...
IK BEN VAN MENING, DAT AL MIJN BLANKE EN RODE BROEDERS HIER RUSTIG IN HET KAMP MOETEN BLIJVEN. VANAVOND GAAN OLD SHATTERHAND EN IK SAMEN OP VERKENNING UIT.

HET OGENBLIK IS GEKOMEN. WINNETOU EN OLD SHATTERHAND ZWEMMEN MET DE GROOTSTE OMZICHTIGHEID NAAR HET KAMP VAN DE KIOWA'S.

GA JIJ OP ZOEK NAAR SANTER, WINNETOU, DAN ZAL IK INTUSSEN PRO-BEREN SAM HAWKENS TE BEVRIJDEN.
KIJK DAAR EENS, OLD SHATTERHAND!

DAT IS DE OUDSTE ZOON VAN TANGUA.
51

ZE NOEMEN HEM PIDA. DAT BETEKENT HERT. HIJ IS RAZEND SNEL EN ZAL BESLIST EEN GROOT KRIJGER WORDEN.

LATEN WIJ AFSPREKEN DAT WIJ ELKAAR, ALS ALLES GOED GAAT, OP DEZE PLEK WEER ONTMOETEN.
TOT ZIENS, MIJN BLANKE BROEDER. VEEL GELUK OP JE TOCHT.

MISSCHIEN ZOU HET NOG NIET ZO GEK ZIJN, ALS IK PIDA ONTVOERDE. ZIJN VADER ZAL ONS STELLIG SAM HAWKENS TERUGGEVEN IN RUIL VOOR ZIJN ZOON.

MAAR... HOOR IK GOED? DAT IS DE STEM VAN ONZE SAM!

MIJN VADER WIL WETEN, WAAR JE VRIENDEN ZICH OPHOUDEN. VOORUIT, SPREEK OP!
DAT BEN IK HELEMAAL NIET VAN PLAN, JONGEMAN!

DAN ZAL ER NIETS ANDERS OPZITTEN DAN JE MET ONZE FOLTERPAAL KENNIS TE LATEN MAKEN.
SAM HAWKENS AAN DE FOLTERPAAL? KOM NOU! HI! HI! HI!

ALS JE ONS GEEN INLICHTINGEN GEEFT, ZAL HET LACHEN JE WEL VERGAAN, LELIJKE BLANKE HOND!

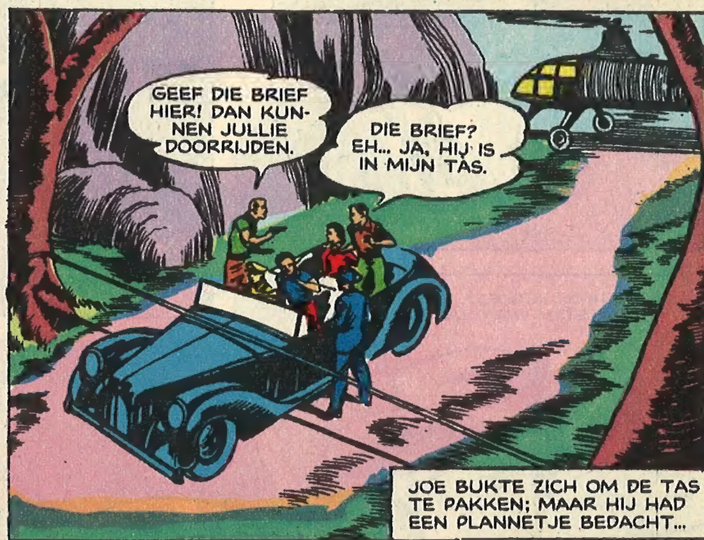

PLOTSELING KLINKEN ER KRETEN.
HI! HI! HI!
WINNETOU!!!
LET OP! HIJ ONTSNAPT!

IK GA KIJKEN, WAT ER AAN DE HAND IS. MANNEN, JULLIE DODEN DE GEVANGENE ONMIDDELLIJK, ALS EEN VAN ZIJN VRIENDEN PROBEERT HEM TE BEVRIJDEN. BEGREPEN?

NAAR VREEMDE LANDEN

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE THISBE, HADDEN EEN BRIEF VAN KAPITEIN SELBY, WAARIN STOND DAT DE REDER PROUST HEM HAD BEVOLEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. OP DE FIJI-EILANDEN AANGEKOMEN HOORDEN ZE DAT JOANS VADER OP MONORAKA-EILAND WAS VERDWENEN. OP EEN EENZAME WEG HAD PROUST EEN VAL VOOR HEN OPGESTELD...

JOE BUKTE ZICH OM DE TAS TE PAKKEN; MAAR HIJ HAD EEN PLANNETJE BEDACHT...

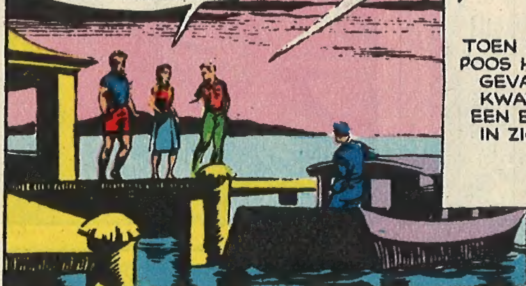

PROUST, DIE UIT DE HELIKOPTER KWAM, WAS WOEDEND TOEN HIJ ZAG DAT ZIJN PLAN MISLUKTE.

JOE LEGDE DE CHAUFFEUR ALLES UIT. JOAN WAS NOG BANG DAT PROUST HEN MET ZIJN HELIKOPTER ZOU VOLGEN, MAAR ZE WAREN AL TE DICHT BIJ PERUMA. LATER OP DIE DAG GINGEN ZE AAN BOORD VAN DE MOTORBOOT.

TOEN ZE EEN POOS HADDEN GEVAREN, KWAM ER EEN EILAND IN ZICHT...

EEN HALF UUR LATER KWAMEN ZE OP HET STRAND VAN HET GRIMMIG UITZIENDE EILAND AAN. ZE WERDEN VERWELKOMD DOOR DE MAN DIE OP HET RADIO-STATION DAAR WERKTE.

TOM HARRISON VROEG HEM MEE TE GAAN NAAR ZIJN HUT. DAAR VERTELDE HIJ DAT HIJ JOANS VADER TWEE MAANDEN TEVOREN VOOR DE LAATSTE KEER HAD GEZIEN. ARTHUR RIDLEY WAS TOEN OP WEG NAAR ZIJN PLANTAGE.

DE VOLGENDE MORGEN VERTROKKEN JOAN, JOE EN MOTU. OP EEN KAART HAD TOM HARRISON DE TE VOLGEN WEG VOOR HEN UITGETEKEND EN HIJ HAD HUN OOK TWEE GEWEREN GELEEND.

EVEN LATER WORDEN DE TENTEN OPGEZET OP EEN OPEN PLEK IN HET OERWOUD.

TOEN JEPSEN VERTROKKEN WAS, STARTTE PROUST DE MOTORBOOT EN VOER NAAR MONORAKA-EILAND, WAAR HIJ LAAT IN DE NACHT AANKWAM.

PROUST WIST DAT JOAN EN JOE NAAR DE PLANTAGE VAN JOANS VADER ZOUDEN GAAN. HIJ GING DAN OOK DIRECT OP PAD, TERWIJL HIJ DE KAART BESTUDEERDE, DIE JEPSEN HEM HAD GEGEVEN. TEGEN DE MORGEN ZAG HIJ HET KAMP.

ZACHTJES SLOOP PROUST VERDER, MAAR PLOTSELING TRAPTE HIJ OP EEN DORRE TAK...

De vrolijke vijf

De vijf vriendinnen van de Edelweiss-school woonden een voorstelling bij van het circus van Angela's oom. De leeuwentemmer Gino begon zijn nummer. . .

van de Edelweiss-school

LEO EN LIES EN DE AUTODIEVEN

DOOR HEKTOR VAN GIJSEL

Er gebeuren hier tegenwoordig vreemde dingen," zei meneer Kippers. ,,Dat is nu al de derde auto die van de week gestolen wordt. Ik vraag me af wat de politie eigenlijk uitvoert." Hij vouwde de krant dicht en keek uit het raam. Het sneeuwde. Leo en Lies speelden in de tuin. Ze waren al sinds de morgen bezig een grote sneeuwpop te maken. Hun gezicht en handen waren rood van de kou. ,,Snij maar een extra-portie boterhammen, moeder," zei meneer Kippers. ,,De kinderen zullen aanstonds wel honger hebben."

Mevrouw Kippers dekte de tafel. Het licht in de huiskamer was nog niet aan. De gloed van de kachel zette de halfduistere kamer in een rood licht. ,,Ik krijg er warempel ook honger van als ik ze zo bezig zie," zei mevrouw Kippers, terwijl ze op de ruit tikte om haar spruiten naar binnen te lokken. Leo en Lies ontdeden zich in de keuken met veel kabaal van hun natte laarzen. ,,Staat het eten al klaar?" vroeg Leo.

,,Ja, maar eerst je handen wassen, hoor."

,,Moet dat?" zei Leo, terwijl hij zijn vuurrode handen omhooghield.

Lies liep op haar kousen de woonkamer in en draaide het licht aan.

,,Als u met ons naar het bureau wilt gaan, meneer, dan kunnen we daar proces-verbaal opmaken."

,,Kijk," zei ze, ,,er is weer een auto gestolen in het dorp." Ze liet de krant aan haar broer zien.

,,Ja, die van bakker Moorkens nog wel," zei meneer Kippers.

,,Alle mensen, dat is de derde al deze week. Is het niet, vader?"

Meneer Kippers knikte.

,,Wat doen ze met al die auto's?" vroeg Lies.

,,Verkopen natuurlijk," antwoordde Leo, terwijl hij aan tafel ging zitten.

,,Wie koopt er nu een gestolen auto?"

,,Nou," zei vader, ,,ofwel de kopers weten ervan en dan zijn ze medeplichtig, ofwel — en dat gebeurt meestal — de dieven proberen de wagen in het buitenland kwijt te raken. Daarvoor vervalsen ze dan de papieren."

,,Maar hoe krijg je een wagen op gang als hij gesloten is?" vroeg Leo.

,,Nou ja," lachte vader, terwijl hij zich een kop koffie inschonk, ,,ik ben geen autodief en ken dus niet de fijne kneepjes van het vak, maar die kerels hebben wel honderd manieren om er met een wagen vandoor te gaan."

,,Wat voor manieren dan, vader?" hield Leo vol.

,,Wil jij het ook soms gaan proberen, knul?"

,,Hij wil er met onze wagen vandoor als u niet thuis bent," zei Lies.

,,Kunnen jullie niet over iets anders praten?" zei moeder. ,,Ik krijg gewoon de kriebels als ik eraan denk dat ze onze wagen zouden stelen."

,,Ach, die staat 's nachts in de garage," zei meneer Kippers. ,,Daar hoef je je niet ongerust over te maken."

,,Voor kerels die auto's stelen, is het vast maar een klein kunstje om ergens in te breken."

,,A propos," zei Leo, ,,wat krijg ik voor mijn verjaardag volgende week?"

Ze hadden lang geslapen. De vermoeidheid van de vorige dag had zich laten gelden. Vader was al lang naar zijn werk toen eerst Lies en daarna Leo in de woonkamer verschenen. De winterzon wierp een bleek licht door het raam.

,,Jullie sneeuwpop zal vandaag nog wel niet klaarkomen," zei moeder. ,,Het heeft vannacht zo hard gevroren, dat alles ijs geworden is."

Leo en Lies keken een beetje sip. ,,Dan ga ik maar een boek lezen," zei Lies.

,,Komt niks van in, we gaan er met de slee op uit," antwoordde Leo. ,,De heuveltjes zijn hard bevroren, dus we hebben nu een prima glijbaan."

,,Bah," zei Lies. ,,Zitten we midden tussen het kleine grut in. Ik voel me net een grootmoeder."

Leo ging niet graag alleen. Als zijn zus er niet bij was, moest hij zelf de slee voorttrekken, maar als ze samen

waren, konden ze om beurten trekken en zitten. „Wat denk je van de Wezenberg?" zei hij.

De Wezenberg was een heuvel aan de andere kant van de plaats.

Lies dacht even na en het heerlijke vooruitzicht om de slee in vliegende vaart naar beneden te sturen won het. „Oké," zei ze. „Als je naar de Wezenberg gaat, ga ik mee."

„Als jullie maar zorgen dat je tegen etenstijd terug bent. Laatkomers worden niet geduld," zei moeder.

Leo haalde de slee uit de garage en nadat ze besloten hadden wie er het eerst op mocht zitten gingen ze op weg. Het was erg glibberig. De sneeuw, die al dagen op de straten lag en nu platgereden en vastgevroren was, glinsterde in de zon. De auto's reden langzaam. Er kwam een motorrijder voorbij, die zich in evenwicht hield door zijn voeten aan de grond te houden. „Die kan straks wel naar de schoenmaker," zei Leo.

Op de hoek stond een politiewagen. Tegen de grijze lucht was het draailicht op het dak net het zoeklicht van een vuurtoren. Er stonden een paar mensen op het trottoir. „Even kijken wat er aan de hand is," zei Leo en trok de slee naar de overkant van de straat.

Een heer met een grijze deukhoed op voer hevig tegen een van de politiemannen uit. Hij molenwiekte met zijn armen, wees naar links en rechts en brulde: „Denkt u dat ik gek ben? Tien minuten geleden was hij er nog en ik zeg u. . . Ja, inderdaad, een lichtgrijze wagen. Hier zijn de papieren en de sleutels kan u erbij krijgen als u wilt. Waar betalen wij eigenlijk belasting voor?"

De politieagent stond met de hand aan de koppel rustig te luisteren. Hij wachtte bedaard tot de ander was uitgeraasd. „Als u met ons naar het bureau wilt gaan, meneer, dan kunnen we daar proces-verbaal opmaken."

„Ik ga naar het eind van de wereld, als je maar zorgt dat mijn auto terechtkomt," zei de man. Hij uitte nog een paar onsamenhangende woorden en verdween toen in de politiewagen. Leo zag dat hij druk begon te gebaren tegen de agent, die aan het stuur zat.

„Ja," zei een van de omstanders, „het is een schandaal. Ik heb die wagen hier een half uur geleden zien staan. Tegenwoordig stelen ze de schoenen van je voeten, als je niet oppast."

„Dat is nummer vier deze week," zei een oude heer, terwijl hij zich verwijderde.

„Weer een auto gestolen," zei Leo. Hij gaf een fikse ruk aan het touw en trok de slee met de achteroverbuitelende Lies verder de straat in.

Ze zagen al van ver dat ze op het verkeerde paard hadden gewed. De Wezenberg leek wel een termietenheuvel. Honderden kleine zwarte figuurtjes krioelden eroverheen. Voor ze goed en wel bij de helling waren, hadden ze al drie keer een botsing gehad met andere sleeën. Met veel moeite werkten ze zich naar de top van de heuvel. Daarboven was de chaos compleet. Je moest je beurt afwachten om naar beneden te kunnen glijden en als je dan eenmaal gleed, ging het zo overhaast en met zovelen tegelijk, dat je veel geluk moest hebben om zittend op je slee het eindpunt te bereiken. Meestentijds werd je halverwege door de een of ander omver gereden.

Leo en Lies hadden er al gauw genoeg van. Lies hinkte, haar voet was opgezwollen.

„Wat een sof," zei Leo. „Waren we maar naar de bergjes vlak bij huis gegaan."

„Was ik maar een boek gaan lezen thuis," zuchtte Lies.

„We gaan via de Ringlaan terug naar huis," zei Leo. „We moeten dan wel een stukje door het bos, maar daar zijn ook heuveltjes, waar we af kunnen glijden."

Volgens afspraak was het nu zijn beurt om voortgetrokken te worden, maar Lies hinkte zo erg, dat ze na een paar meter het touw los moest laten. Moedeloos kwam ze op de slee zitten. „Nou, vooruit dan maar weer," zei Leo. „Dan zal ik wel trekken." Hij pakte het touw en daar gingen ze weer.

Ze gingen de Ringlaan af en kwamen weldra in het bos. De laan moest hier doorgetrokken worden, maar er werd op het ogenblik niet gewerkt. Zwaar materiaal stond ondergesneeuwd op de werf.

Leo trok de slee door het bos. Hij kende de weg op zijn duimpje. Er waren hier maar weinig bomen waar hij nooit in geklommen was. Hij volgde blindelings het ondergesneeuwde pad. Straks zouden ze de grote bosweg kruisen. De slee hobbelde over de bevroren sneeuw. Het trekken was een zwaar karwei.

„Als we nu hier naar beneden glijden," zei Leo, „komen we op de werf terecht. We steken die over en zijn dan over een paar minuten bij het gemeentehuis."

Ze bevonden zich op een lichte glooiing. Beneden lagen de verlaten loodsen en de hopen materiaal. Leo ging voor Lies op de slee zitten, duwde af en daar gingen ze. Hij stuurde handig tussen de bomen door naar de open plaats. Op zeker moment moest hij een kleine bocht maken om de loodsen te ontwijken.

„Pas op!" schreeuwde Lies, die zich aan haar broer had vastgeklemd. Maar het was te laat. Onder de sneeuw en bijna niet zichtbaar lag een knoestige boomwortel. Leo had hem niet gezien en het volgende ogenblik werd de slee aan één kant hoog opgetild. Leo wierp zich met zijn hele gewicht naar de andere kant, waardoor de slee weer recht kwam te liggen, maar tegelijk een halve draai maakte. Ze bonkten met geweld tegen een van de houten loodsen, kantelden en bleven versuft liggen.

Lies was het eerst overeind. Met haar bezeerde enkel in de hand leunde ze tegen de houten wand. Leo krabbelde nu ook op en sloeg zich de sneeuw van de kleren.

Lies zei kort en krachtig: „Idioot."

De schok was zo hevig geweest, dat de deur van het huisje was ingedrukt. Leo stond er ontdaan naar te kijken. De slee stak met de linkerzijkant in het hout.

„Trek hem eruit," zei Lies, „dan gaan we er vandoor. Ik heb geen zin om mijn spaarpot om te keren voor een nieuwe deur."

Leo moest flink aan de slee trekken voor deze vrijkwam. Toen begaf de deur het en viel in stukken en brokken uiteen. Wat de kinderen toen zagen deed hen verstommen van verbazing. Ze hadden gedacht dat er in de loods schoppen, houwelen en andere gereedschappen waren opgeslagen. In plaats daarvan stond er. . . een auto.

„Hee," zei Lies, „wat doet die hier?"

Leo wrong zich naar binnen en stak even later zijn hoofd door het deurgat. „Het is een grijze wagen," zei hij.

„Maar hoe komt die hier? Hij kan er niet eens in."

„Hij stáát erin," zei Leo. „Maar hoe hij erin gekomen is is mij ook een raadsel. Het huisje is net groot genoeg; er is geen andere deur dan die wij aan diggelen gereden hebben, en die is veel te smal en zit aan de zijkant. Ik snap er helemaal niks van."

„Misschien hebben ze het huisje er later omheen gebouwd," zei Lies.

Leo dacht na. „Nee," zei hij. „De sneeuw ligt veel te hoog en dan zouden ze het ontzettend vlug gedaan moeten hebben. De motorkap is nog warm. Die wagen staat hier nog geen uur."

„Van wie zou hij zijn?"

Leo haalde zijn schouders op. „Van de terreinbewaker misschien."

„Och, het gaat ons eigenlijk niets aan. Laten we maar naar huis gaan." zei Lies. „Ik heb honger en mijn voet doet reuzepijn. Als hij maar niet verstuikt is." Ze ging op de slee zitten.

Leo nam peinzend het touw op en trok zijn zus over de werf.

„Kan het niet een beetje vlugger?" zei Lies. „Zo komen we te laat."

Op de Stadionlaan peddelde bakker Moorkens hen voorbij op een oude, aftandse fiets. Leo keek hem met diepe rimpels in zijn voorhoofd na. „Ik heb het, Lies. Ik heb het." Hij maakte een luchtsprong, die hem bijna het evenwicht deed verliezen.

„Ik zie wel dat je iets hebt, maar mag ik ook weten wát het is?"

„Die auto," riep Leo. „Dat was de wagen van die meneer, die we straks in die politieauto zagen stappen. Herinner je je nog dat hij het had over een lichtgrijze wagen? Het schoot me te binnen toen ik bakker Moorkens zag."

„Ben je daar wel zeker van? Als we het verder vertellen en het blijkt dat we ernaast zijn, kunnen we er aardig last mee krijgen."

„Ja, daarom kunnen we beter nog maar niks vertellen en eerst wat meer bewijsmateriaal zien te verzamelen."

„Hoe denk je dat te doen?"

„We gaan eerst eten," zei Leo. „Ik zie dat vader al thuis is."

Die middag trok Leo er alleen op uit. Lies was thuisgebleven. Ze zat op de sofa met kompressen op haar voet. Tijdens het middageten had Leo een plan beraamd. Hij was dan ook ongewoon stil geweest. Op zeker moment had Lies bijna de hele historie verteld, maar hij had haar nog net op tijd een trap onder de tafel gegeven en ze zou nu haar mond wel niet meer voorbijpraten.

Met de slee, die hij als camouflage meegenomen had, ging Leo naar de werf. Eerst moest hij het nummer van die wagen hebben. Stom dat hij daar 's morgens niet meteen aan gedacht had, maar toen was het niet bij hem opgekomen, dat de wagen weleens gestolen zou kunnen zijn. Was het wel de wagen van die meneer met die grijze hoed? Er waren duizenden van zulke auto's. Leo begon te twijfelen en liep opeens zonder het zelf te merken veel langzamer. Maar toen ging hij toch resoluut de werf op.

Van verre zag hij de brokstukken van de deur liggen. Het was wel een enorme botsing geweest. Het leek wel of het hele loodsje scheef was gezakt. Leo moest erom lachen. Maar toen hij ervoor stond, lachte hij niet meer. Het schuurtje was inderdaad half in elkaar gestort. Nu viel het hem ook op, dat de sneeuw in de onmiddellijke omgeving was doorploegd door sporen van autobanden. De sporen waren niet gemaakt door de banden van een luxeauto en zeker niet door die van een klein wagentje: het waren de sporen van zware vrachtwagenbanden met diepe inkervingen. Leo was er zeker van dat die sporen er 's morgens nog niet geweest waren.

Met zijn verkleumde handen haalde hij een agenda en een potlood te voorschijn. Hij zou alvast het nummer van de wagen opnemen. Hij stapte over de brokstukken van de deur heen en ging naar binnen. Als aan de grond genageld bleef hij staan. De auto... weg, spoorloos verdwenen. Hoe kon dat nou? Hij liep om het huisje heen. De auto kon onmogelijk naar buiten gereden zijn. Twee meter rond de loods was de sneeuw ongerept. De auto kon er niet uit en toch was hij er niet meer. Hoe was dat nou toch mogelijk? Maar toch was er een duidelijk zichtbaar bandespoor door de sneeuw getrokken. Dat was die vrachtauto geweest. Leo nam het touw van de slee en volgde het spoor. Hij liep de werf over en kwam al gauw tot de ontdekking dat de vrachtwagen naar een grote loods gereden was. De sporen liepen onder de gesloten deur door. De loods was opgetrokken van grote ijzeren platen. Nergens was een venster te bespeuren. Het hele geval begon Leo op de zenuwen te werken. Zocht hij nu die gestolen grijze wagen, of een vrachtauto of iets anders? Was de wagen met de vrachtwagen vervoerd?

Leo bekeek de grote loods. Aan de voorkant stak een kachelpijp, vastgemaakt met twee stukken ijzerdraad, naar buiten, ernaast was een luchtrooster. Als hij op de slee ging staan, kon hij erdoor kijken. Hij zette de slee met de achterkant tegen de wand om niet weg te schuiven en klom erop. Met de linkerhand hield hij zich aan de kachelpijp vast. Au, wat was die heet. Er werd binnen dus gestookt. Toen gluurde hij voorzichtig door het luchtrooster. Zijn adem stokte. Hij greep de hete pijp vast om niet te vallen. Hij voelde niet eens meer hoe warm die was. Daarbinnen... daarbinnen stond het wagentje. Ernaast stond een andere luxeauto en vlak voor de deur stond een reus van een takelwagen. Daarmee was de loods vol. Maar er viel Leo nog meer op. Er stonden overal bussen en er lagen een paar gummislangen op de vloer. Een spuitinstallatie, flitste het door zijn hoofd. Die loods kan door een garagehouder gehuurd zijn, dacht hij. Nonsens, zei hij in zichzelf. Ik heb de schuilplaats van de autodieven ontdekt. Hij stond net op het punt zijn stelling te verlaten toen er aan de deur gemorreld werd. Even later ging hij open en Leo zag twee figuren tegen de sneeuw afsteken. Opeens voelde hij dat de slee begon weg te schuiven en hij wilde zich laten zakken. Maar hij besefte dat dat niet kon, wilde hij zich niet verraden. Hij greep zich aan de spijlen van het luchtrooster vast en bleef zo hangen. Het was een hoogst ongemakkelijke houding. De schrik sloeg hem om het hart. Als een van de mannen naar boven keek, was hij erbij. Maar ze verwachtten blijkbaar geen spionnen en gingen rustig aan het werk.

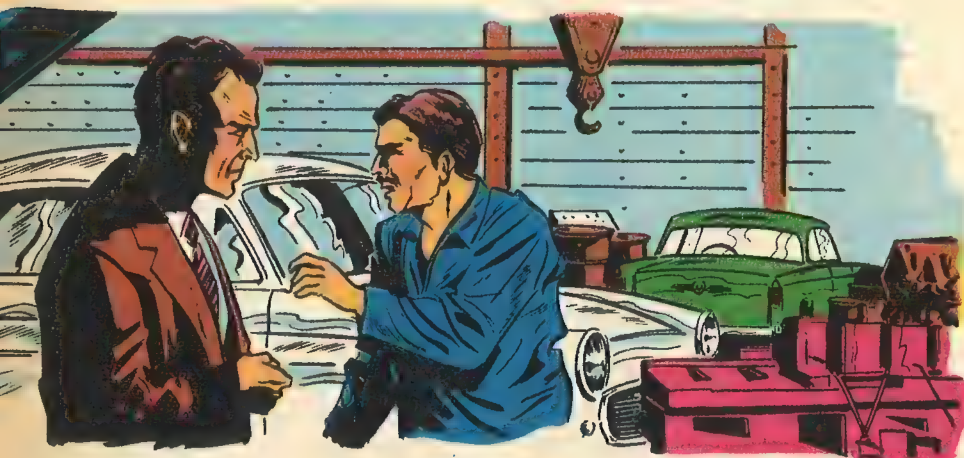
Leo zag dat de deur weer gesloten werd en de spuitinstallatie in orde werd gebracht. „Die kar staat lelijk in de weg," zei een van de mannen.

„Ik vraag me af hoe dat schuurtje kapot is geraakt," zei de ander. „We moesten hem wel verhuizen."

„Ik heb altijd gezegd, dat we ze één voor één moesten afwerken. Hoe de baas het in zijn hoofd haalde om er vier in één week te pikken, snap ik niet. We werken hier dag en nacht en we krijgen het nog niet voor elkaar."

„Die daar is de laatste," zei de ander. „Dan verhuizen we. Het wordt hier te gevaarlijk."

Leo had nu zekerheid. Het waren inderdaad de autodieven die hier aan

„Ik vraag me af hoe dat schuurtje kapot is geraakt," zei de ander. „We moesten hem wel verhuizen."

het werk waren. Nu moest hij de politie waarschuwen. De slee was echter nog verder weggegleden. Hij probeerde hem met zijn tenen terug tegen de loods te trekken, maar het lukte niet. Liet hij zich los, dan zou dat een kabaal veroorzaken en dan? Hij was haast bevroren van de kou. Zijn handen en zijn voeten begonnen gevoelloos te worden. Hij moest weg zien te komen.

Toen hoorde hij het sissen van de spuit. De grootste man hanteerde hem. Hij spoot de wagen helderwit. De niet te spuiten delen waren van tevoren bedekt. De andere man was bezig met een ijzeren plaat, de nummerplaat. Na enige tijd hield het sissen op.

,,Ziezo, die is klaar," zei de man. Het was de grootste van de twee, een reus van een kerel. ,,Nog een uurtje wachten en dan kan hij weg."

,,Nog een uur." Leo schreeuwde het bijna uit.

,,Nee," zei de ander, ,,dat gaat niet. Die kar moet vandaag ook klaar. Ik heb er genoeg van op die glibberige wegen met een takelwagen te rijden. Laten we hem gewoon een zwart dak geven. De platen heb ik al klaar."

,,Het mag niet van de baas. Hij moet helemaal zwart. Jij kent de kopers niet, de baas wel. Hij heeft een zwarte wagen beloofd en hij moet dus een zwarte hebben. Hij betaalt en wij doen het werk."

,,Het is zuur verdiend. Als ze ons grijpen, gaan we de nor in."

Leo probeerde nogmaals de slee onder controle te krijgen. Hij was nu

De slee was een heel eind achteruit gevlogen. Op handen en voeten kroop hij erheen.

echter zo stijf geworden, dat hij niets meer kon uitvoeren. Ik vries hier dood, dacht hij. Een panische angst greep hem aan. Het begon al donker te worden. Hij hoopte bijna dat de mannen hem zouden ontdekken. Ze hadden blijkbaar een meningsverschil, want hun stemmen klonken nu veel luider.

,,Welnee, denk jij dat ik daar geen verstand van heb? Wie kwam er op het idee de auto's met een takelwagen weg te slepen, zodat het minder zou opvallen? En wie stelde voor de wagens met de kraan in dat schuurtje te laten zakken, nadat het dak er was afgenomen? Hè, vertel me dat eens."

Leo was te versuft om nog helder te kunnen denken. Iets in zijn achterhoofd vertelde hem dat door de woorden van die man veel dingen duidelijker werden. Het drong langzaam tot hem door. Geen sporen in de sneeuw. . . auto's weggetrokken door een takelwagen. . . dak van de loods afgenomen. . . wagens in neerlaten. . . overspuiten. . . verkopen. . . Hij trachtte het allemaal te rangschikken, maar het lukte niet.

,,We zijn weg," hoorde hij opeens zeggen. De takelwagen reed achteruit en pikte de grote wagen op. ,,Je weet het adres: Laarse Baan. Daar haalt de baas hem af."

Er zwaaide een arm uit de cabine, terwijl de andere man de deur openmaakte. Toen liet Leo zich vallen. Hij voelde iets kraken onder hem en ging door de knieën. De slee was een heel eind achteruit gevlogen. Op handen en voeten kroop hij erheen.

Ze mochten niet weg. Hij moest iets doen. Hen tegenhouden, de politie waarschuwen. Hij zag hoe buiten de grote luxewagen verankerd werd en zowaar van de grond werd getild. De takelwagen droeg hem van de werf. Als hij nu eens. . . In een flits wist Leo wat hij moest doen. Het was een uiterste poging. Als hij vlug was kon hij vóór de auto de Ringlaan bereiken. Er was een kortere weg tussen de loodsen door. Op de Ringlaan zouden ze de auto moeten afhaken en dat zou tijd vergen. Met de slee achter zich aan sloop Leo over de werf. Hij kwam gelijktijdig met de takelwagen op de Ringlaan aan. Nu moest hij wachten. De mannen stapten uit de cabine en even later ratelde de winch. De luxewagen belandde op de weg, waarna een van de mannen erin stapte. De ander stapte in de takelwagen en maakte rechtsomkeert. Leo strompelde zo vlug hij kon naar voren. Met verkleumde vingers maakte hij het touw van de slee aan de achterbumper vast. Gelukkig was de man niet meteen weggereden. Hij was juist op tijd klaar. Hij hoorde de wagen aanslaan, wierp zich op de slee en klemde zich vast. Door de gladheid van de weg reed de auto gelukkig langzaam. Zo nu en dan gleed de slee uit haar baan en kwam bijna naast de auto te liggen. Leo hoopte maar dat de chauffeur op die momenten niet in zijn zijspiegeltje keek. Ze sloegen rechtsaf. Nu zouden ze het dorp binnenrijden. Daar waren mensen; ze zouden hem zien en alarm slaan. Hij moest roepen, de aandacht trekken. Het was nu helemaal donker. Daar stonden twee mannen op de stoep. Leo schreeuwde. De mannen zagen hem voorbijkomen, ze lachten. ,,Kwajongen," zei een van hen.

Leo was de wanhoop nabij. Het was duidelijk dat ze niet door het centrum zouden rijden. Soms gleed de slee over plekken waar sneeuw en ijs waren weggevaagd. Dan schreeuwden de ijzers om er misselijk van te worden. En steeds passeerden ze mensen, die toekeken, maar niets deden. Leo's laatste hoop was het kruispunt. Als daar een agent stond was hij gered. Nog vijfhonderd meter. De slee gleed uit haar baan en hij zag de verkeerslichten van groen rood worden. Nog honderd meter, nog vijftig. Ze remden en Leo gleed door maar kon zijn vaart remmen door zijn hand tegen de bumper te plaatsen. Groen. De wagen kreeg weer vaart en ze reden over het kruispunt. Leo sloot de ogen. Opeens een schril gefluit en vlak daarop begon een sirene te loeien. Leo zag hoe een blauw zwaailicht hen inhaalde en even later stopte de auto. Leo gleed met een vaart tegen de bumper en viel van de slee. Hij zag twee benen boven zich uittorenen en een zware stem zei: ,,Sta op, deugniet."

,,Het zijn bandieten," riep Leo schor. ,,Het zijn autodieven, hou ze tegen." Toen werd alles zwart voor zijn ogen.

Ze moesten de sofa delen. Lies zat met haar omzwachtelde voet op een bankje, Leo nam met zijn in gips verpakte been de rest van de sofa in.

,,En, vader, vertel nu alstublieft verder."

,,. . .ze wilden je eerst niet geloven," zei meneer Kippers. ,,De dief beweerde van niets te weten."

,,Dan loog hij niet," onderbrak Leo.

,,Jij was echter van je stokje gegaan en de agent vond dat je been er vreemd uit zag. Hij liet de man verder rijden en nam je mee naar het ziekenhuis."

,,Maar toen kwam ik," zei Lies trots.

,,Hoezo?"

,,Ik vond dat je lang wegbleef en ik kon het niet meer uithouden. Ik vertelde alles aan moeder en die heeft toen aanstonds de politie opgebeld."

,,Ze stuurden een paar agenten naar de werf," ging meneer Kippers verder, ,,en daar vonden ze de geïmproviseerde garage. Alle politiewagens kregen opdracht uit te kijken. Ook de wagen, die jou naar het ziekenhuis bracht. Nou, om een lang verhaal kort te maken: juist toen de gestolen wagen van eigenaar veranderde, hadden ze de kerels te pakken."

,,En de baas?" vroeg Leo.

,,Dat was de bewaker van de werf, mooier kon het niet. Hij is later ook gepakt."

Leo zuchtte. ,,Zeg, moe, hoe lang zit je normaal met een gebroken been?"

,,Zes weken," zei Lies vlug. ,,Een verstuikte enkel duurt maar vier dagen." En ze stak brutaal haar tong tegen hem uit.

Billie Turf het dikste studentje ter wereld

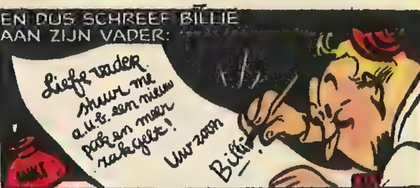

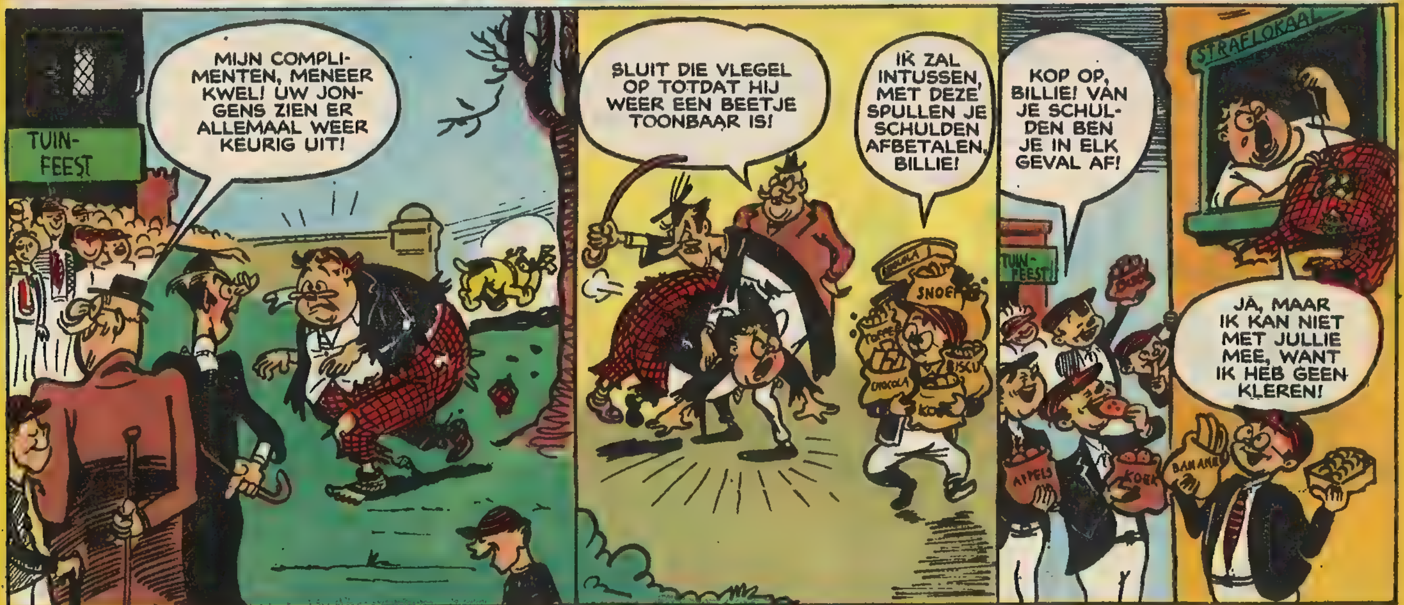

SCHIET NU MAAR OP. EN ZORG DAT JE ER VANMIDDAG OP HET TUINFEEST NETJES UIT ZIET!
MIJN ETEN IS WEG EN MIJN GELD OOK!
HA DIE BILLIE! HIER HEB JE EEN KLEINIGHEID!
WEL BEDANKT, TANTE! TJONGE, DAT IS NOG EENS LIEF VAN U!
ASJEBLIEFT, JONGEN, HIER IS JE WISSELGELD! VERLIES HET NIET, HOOR! STOP HET MAAR GOED WEG IN JE ZAK!
MAAR, BILLIE, JE HEBT GEEN ZAKKEN!
DAT WEET IK EN DAAROM MAG JIJ HET BEWAREN! MIJN PAKJES MAG JE OOK DRAGEN!

JE HAD MET DIT GELD BETER JE SCHULDEN KUNNEN AFBETALEN IN PLAATS VAN ALLES OP TE MAKEN!
ACH, ZEUR NIET!
HM, IK HEB OOK NOG WEL TREK IN EEN VISJE!
VIS-RESTAURANT
DENK NIET DAT JIJ OOK WAT KRIJGT, HOOR! BLIJF DAAR MAAR MOOI STAAN TOT IK KLAAR BEN!
ALSTUBLIEFT, ZES PORTIES GEROOKTE ZALM!
WEES EEN LIEVE JONGEN EN GEEF DIE MAN EVEN HET GELD DAT JIJ IN JE ZAK HEBT!
JA, BILLIE!

LIEVE HELP, IK GELOOF DAT HET WEG IS!
WÁT? DAT KAN NIET! ZOEK JE ZAKKEN GOED NA!
HIER BLIJVEN, JIJ!
O, IK SNAP HET AL, BILLIE! ER ZIT EEN GAT IN MIJN ZAK!
IK ZAL JOU LEREN, MANNETJE! VOORUIT, NERO, PAK HEM!
GR!
HEE, LAAT DAT GELD LIGGEN! DAT IS VAN MIJ!
DAT DACHT JE MAAR!

TUIN-FEEST
MIJN COMPLIMENTEN, MENEER KWEL! UW JONGENS ZIEN ER ALLEMAAL WEER KEURIG UIT!
SLUIT DIE VLEGEL OP TOTDAT HIJ WEER EEN BEETJE TOONBAAR IS!
IK ZAL INTUSSEN, MET DEZE SPULLEN JE SCHULDEN AFBETALEN, BILLIE!
KOP OP, BILLIE! VAN JE SCHULDEN BEN JE IN ELK GEVAL AF!
STRAFLOKAAL
JA, MAAR IK KAN NIET MET JULLIE MEE, WANT IK HEB GEEN KLEREN!

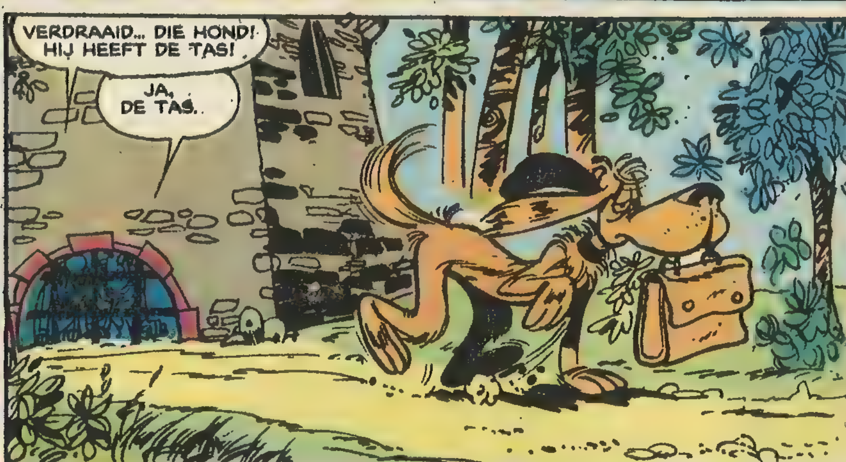
Kareltje Sprint

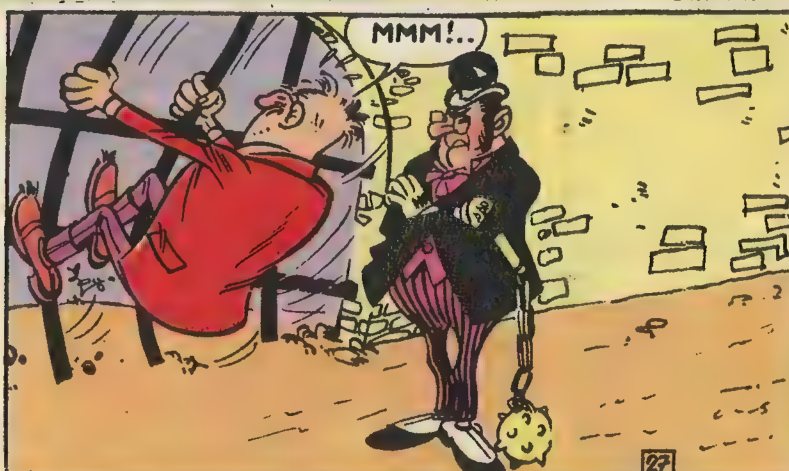

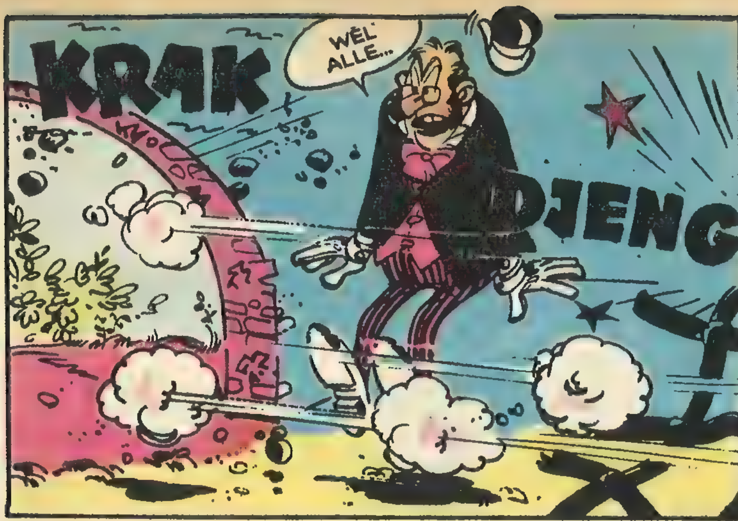

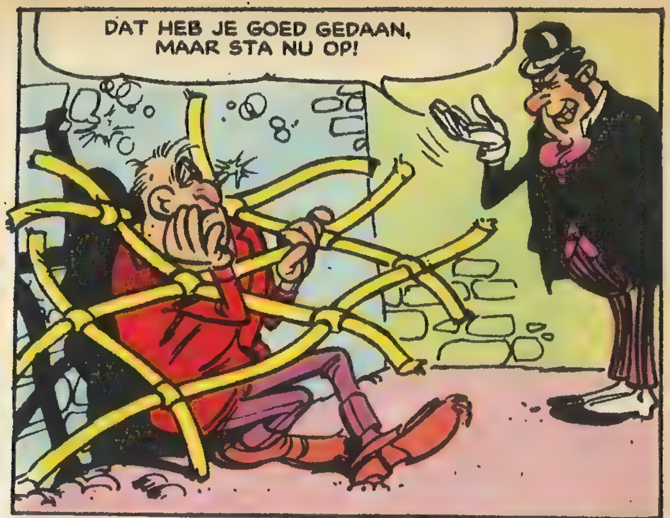

KRAK
WÈL ALLE...
DJENG

DAT HEB JE GOED GEDAAN, MAAR STA NU OP!

TJA, EEN HÉÉL INTERESSANTE GESCHIEDENIS! MAAR WAT WILLEN DIE TWEE BANDIETEN DAN VAN U?
IK WEET HET NIET. ONS GELD, DENK IK.
© real presse

NEE, IK GELOOF NIET DAT HET OM GELD GAAT. ZE WILLEN IETS ANDERS!
JA, MAAR WAT?...

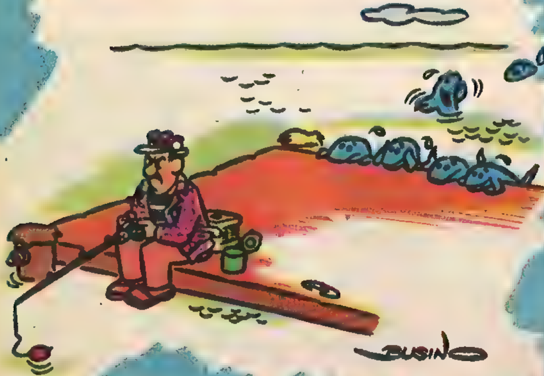

HEE... WAAR KOMT DIE TAS ZO OPEENS VANDAAN?
?

LIEVE HELP... EEN HOOFD!!
HET IS ALLEEN MAAR EEN BORSTBEELD!

JA, NU ZIE IK HET OOK. EEN BORSTBEELD... VREEMD, HET KOMT ME ZO BEKEND VOOR!
NEE TOCH?
28

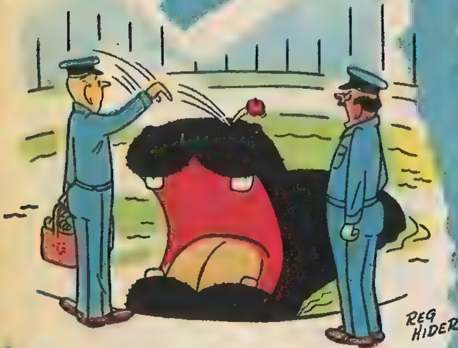
EVEN LACHEN...

„Breng de vlammenwerper in stelling!"

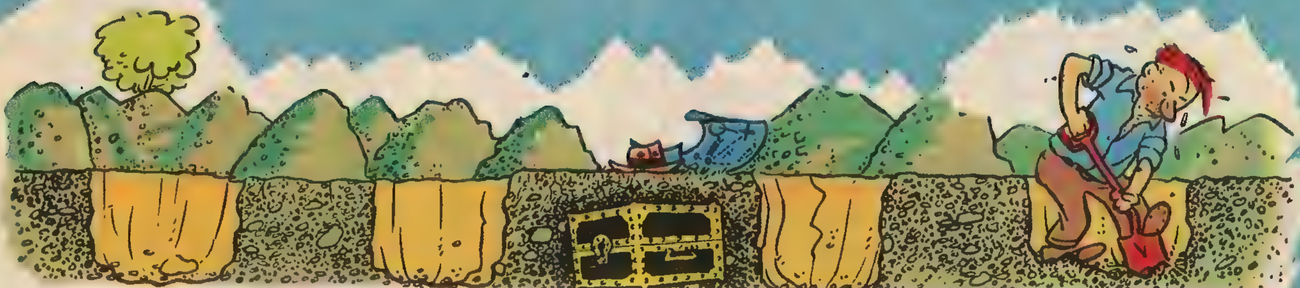
„Willemse toch!"

„Pas op, lui, ik moet niezen!"

WIE? WAT? WAAR?

WETENSWAARDIGHEDEN VAN OVERAL

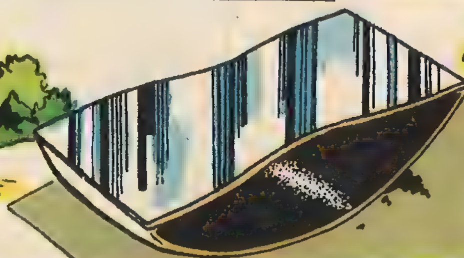
GORILLA'S KUNNEN SLECHT TEGEN GEVANGENSCHAP. ZOLANG ZE JONGER ZIJN DAN EEN JAAR OF ZEVEN, HEBBEN ZE HET IN EEN DIERENTUIN WEL NAAR HUN ZIN, MAAR NAARMATE ZE OUDER WORDEN, WORDEN ZE CHAGRIJNIGER EN ONBETROUWBAARDER.

DIT IS EEN AFBEELDING VAN MAHI-KANTA, DE BOEDDHISTISCHE GODIN VAN DE AARDE. DE SCHILDERING IS TOT STAND GEKOMEN IN DE ACHTTIENDE EEUW EN BEVINDT ZICH TE DEGALDORUVA OP HET EILAND CEYLON.

DEZE GEWELDIGE OBELISK, MEER DAN TWINTIG METER HOOG, STAAT OP EEN KONINGSGRAF IN AXUM, DE VOORMALIGE HOOFDSTAD VAN ETHIOPIË.

HET VLOEIPAPIER IS UITGEVONDEN DOOR EEN EMPLOYÉ VAN EEN PAPIERFABRIEK, DIE WERD ONTSLAGEN, OMDAT HIJ HAD VERGETEN DE NODIGE HOEVEELHEID GOM AAN HET PAPIERMENGSEL TOE TE VOEGEN. LATER ONTDEKTE MEN DAT HET ALDUS VERKREGEN PAPIER GEMAKKELIJK INKT OPNAM.

DE TLINGIT-INDIANEN IN ALASKA EN NOORD-CANADA DRAGEN RODE FLANELLEN HOEDEN, VERSIERD MET SCHELPEN. OOK DRAGEN ZIJ VERSIERSELEN IN HUN NEUS EN OREN.

OP DRIFT MET DE SNOESHAAN

DOOR JOHN KENNETT

De „vergeten waterwegen"

Bestáát niet!" zei meneer Cooney.

Hij grinnikte om het idee alleen al. Zijn gegrinnik ging geleidelijk over in een bulderend gelach, waardoor een kat die daar op de scheepswerf rondzwierf zo schrok, dat ze er als een haas vandoor ging, met al haar haren overeind.

Op dat ogenblik werden de beide kinderen van vader Drake het erover eens, dat meneer Cooney helemaal geen aardige man was.

Judy was negen jaar en ze was nogal klein voor haar leeftijd. In haar ogen leek meneer Cooney wel zo groot als een boom. Voor Jan, die tien jaar was, scheen hij zó dik en zó groot en zó breed te zijn, als een mens maar zijn kon. Hij was werkelijk zó fors, dat vader bij hem vergeleken eerder op een boze kabouter leek.

En Jan twijfelde er niet aan dat vader boos was — heel erg boos.

„Waarom bestaat dat niet?" vroeg vader kwaad.

Meneer Cooney hield op met lachen en porde vader in de borst met een wijsvinger zo groot als een banaan. Toen Jan dat zag, begon zijn bloed te koken! Hij wou dat hij nu groot genoeg was om die meneer Cooney eens eventjes een flinke tik terug te geven, maar dan een *harde*!

„Omdat het niet kán," zei meneer Cooney weer en hij begeleidde ieder woord met een por van zijn vinger. „U bent hier op mijn werf en u moet hier blijven, of u wilt of niet."

Jan zag dat vader rood werd van kwaadheid.

„Hoor eens eventjes, Cooney," zei vader Drake kwaad, „als je soms denkt dat je met mij hier een beetje de kachel kunt aanmaken. . ."

„Juist," zei meneer Cooney met een gemeen lachje en hij knikte met zijn grote hoofd alsof het gemakkelijk genoeg zou zijn om met vader de kachel aan te maken.

„Precies drie jaar geleden," zo ging vader voort, „heb ik van jou een woonschuit gekocht die ik wilde ombouwen tot een kajuitboot. Ik heb je ervoor betaald dat je die boot uit het water zou lichten en dat je hem op een van die aanhangwagens van je naar mijn bouwbedrijf zou vervoeren. Daar heb ik er een jaar lang bijna al mijn vrije tijd aan besteed om er een dek op te maken en om er slaapbanken in te bouwen enzovoort. Vorig jaar heb ik jou de boot weer hier naar toe laten brengen, zodat jij er een motor in zou kunnen bouwen, waarvoor ik je óók betaald heb. . ."

„Dat is waar," stemde meneer Cooney toe. Hij stond als een rots voor vader en keek grinnikend op hem neer.

„En je zei dat je het zou doen," vervolgde vader, „maar wat heb je gedaan?"

„Niks," antwoordde meneer Cooney doodleuk.

„Behalve, dat je me zes gulden per week liggeld hebt laten betalen," zei vader koeltjes.

Meneer Cooney fronste het voorhoofd.

„Ik kan het ook niet helpen, meneer," zei hij. „Ik heb u steeds maar weer verteld dat ik tot over mijn oren in het werk zit. Uw boot moet beslist wachten tot ik een paar man kan missen, die hem voor u klaarmaken. Misschien volgend jaar om deze tijd. . ."

Vader kuchte bedachtzaam.

„Ik heb nou genoeg van al dat wachten," zei hij. „Ik ben hier vanmiddag gekomen om je te vertellen dat ik een botenbouwer heb gevonden in Bowley die zegt dat hij dat karweitje wel direct wil opknappen, als ik mijn boot daarheen kan brengen. . ."

Meneer Cooney kwam wat naar voren.

„Ik ben de enige in deze omgeving die zo'n grote boot als die van u kan vervoeren," verklaarde hij. „Hij moet over de straat vervoerd worden en ik ben niet van plan om dat te doen, als u ermee naar een andere botenbouwer gaat."

„Ik denk dat ik hem heus zelf wel kan vervoeren," beweerde vader uitdagend. „Dat ding kan toch zeker wel varen?"

Het met sproeten bedekte gezicht van Jan begon helemaal op te klaren. Wat zou dat fantastisch zijn als vader werkelijk zou besluiten om de boot over het water te vervoeren!

Toen zonk het hart hem weer in de schoenen, want meneer Cooney begon opnieuw bulderend te lachen.

„Dat bestaat niet," zei hij, „dat zeg ik toch aldoor al."

„Waarom niet?"

„Kom maar eens mee naar mijn kantoor, dan zal ik het u laten zien." En waggelend liep hij naar een grote loods.

Vader Drake keek eens naar zijn beide roodharige kinderen en zuchtte diep.

„Judy, niet op je duim zuigen," zei hij automatisch.

Judy, die graag moeilijke woorden gebruikte, knikte naar meneer Cooney.

„Hij lijdt aan concurrentie," zei ze met een geleerd gezicht.

Jan keek zijn zuster verbaasd aan.

„Wááraan lijdt hij?" vroeg hij.

„Ik veronderstel dat ze bedoelt: corpulentie," zei vader. „Met andere woorden, hij is te dik. En wat mij betreft mag hij nog aan heel wat anders lijden, nu hij

me zo behandeld heeft," voegde hij er wreed aan toe.

Jan liep achter zijn vader en zijn zuster aan naar het kantoor van meneer Cooney. Hij wist hoe erg vader dit allemaal wel moest vinden. Meneer Drake had altijd al graag zelf een boot willen hebben en de afgelopen drie jaar had hij de kinderen herhaaldelijk beloofd dat ze heerlijke vakanties op het water zouden doorbrengen, zodra zijn kajuitboot klaar was.

Jan was van plan om als hij groot was naar zee te gaan. Hij hield, net als zijn vader, veel van boten, en hij snakte naar het ogenblik, waarop ze hun drijvend huis zouden betrekken.

Meneer Cooney stond voor een grote landkaart die op de muur van zijn kantoor was vastgeprikt. Hij wees er met zijn vinger op.

,,Dit hier," zei hij, ,,is een kaart van alle waterwegen in de omtrek. Kijk, hier hebt u mijn werf aan de Lone. Daar ligt Winterford. En nu denkt u dat u die ouwe schuit van u over het water naar Bowley kunt krijgen? Om dat te doen zou u over zee moeten gaan, langs de kust en dan over de andere rivier daar, de Burch, terugkomen. Dat zóú u kunnen doen, als u een motor had of een zeil, maar die ouwe schuit van u heeft geen van beide."

,,Dat weet ik ook wel," snauwde vader. ,,Ik ben ook niet van plan om over zee te gaan!"

Hij trok met zijn vinger een lange zigzaglijn over de kaart.

,,Waarom kan ik deze kanaaltjes niet nemen?" vroeg hij. ,,Als ik bijvoorbeeld een motorboot zou kunnen krijgen om me te slepen?"

Meneer Cooney kreeg weer een van zijn onbedaarlijke lachbuien en hij sloeg zich zo hard op de dijen, dat er stofwolken uit zijn manchester broek kwamen.

,,Dacht u dat nou heus?" vroeg hij honend. ,,U zult hier in de omgeving niemand vinden die gek genoeg is om het met een motorboot te proberen. Dat zijn geen bevaarbare kanalen, meneer, dat zijn sloten, die voor de afwatering van het ondergelopen land worden gebruikt. Als het erop aankomt, dan zijn het niet veel meer dan brede greppels en er staat veel te weinig water in. Op sommige plaatsen zijn ze helemaal dichtgeslibd en volgegroeid met onkruid. Er is wel een tijd geweest dat je er met een boot door kon varen, maar dat is al lang afgelopen. Het zijn de zogenaamde vergeten waterwegen van Engeland. Als u in dat afgelegen, moerassige land niet verder meer zou kunnen, terwijl u mijlenver van de bewoonde wereld af was, dan zou u lelijk in de knoei komen te zitten, neem dat maar van mij aan! Wat ik u zeg, u komt er nooit door. U kunt veel beter uw boot hier laten, dan maak ik hem wel voor u klaar."

,,Ja, volgend jaar om deze tijd zeker," zei Jan vrolijk.

Vader richtte zich op in zijn volle lengte van één meter negen-en-vijftig-en-eenhalf en hij wierp zijn hoofd achterover om meneer Cooney in de ogen te kunnen zien.

,,Dat zullen we dan nog weleens zien,"

Hij stond als een rots voor vader en keek grinnikend op hem neer.

liep naar de auto, die hij bij de ingang van de werf had neergezet.

„Ik had mij beter moeten beheersen," zei hij spijtig, terwijl hij de motor startte.

„Hij heeft u ook echt geteisterd," vond Judy.

„Getreiterd," verbeterde vader, en hij voegde er zuchtend aan toe: „Niet op je duim zuigen, lieverd."

Jan keek onafgebroken naar vaders gezicht.

„Kunnen we werkelijk wel met die boot door de kleine kanalen, waarover hij het had?" vroeg hij gretig.

„Ik denk dat dat best wel zal gaan. We proberen het in ieder geval."

De jongen slaakte een Indianenkreet van blijdschap en zijn sproeterig gezicht glom van opwinding.

„Zeg direct nog maar niks tegen moeder, als we thuiskomen," voegde vader er haastig aan toe. „Ze is niet zo erg gek op boten. Ik zal het haar wel vertellen."

keek vader met grote verschrikte ogen aan.

„Wat een idee!" barstte ze uit. „Jim, je bent toch een rare. . ."

„Snoeshaan," vulde vader lachend aan. „Ik weet het, Cooney zei dat ook al."

„Hij heeft nog gelijk ook," zei moeder. „Per slot van rekening weet hij wel zo het een en ander af van boten en rivieren, dus hij weet waarover hij praat."

„Dacht je dat nou werkelijk?" vroeg vader nadenkend.

Hij wreef eens over zijn kin en keek aandachtig naar de grote kaart die hij op de tafel in de eetkamer had uitgespreid.

„Daar ben ik nog niet zo zeker van," ging hij verder. „Als je op deze kaart kijkt, zie je dat het mogelijk moet zijn om via de binnenwateren naar Bowley te varen. Als we nu eens hier langs gaan, langs de Nettlesay."

Jan zag dat moeder nogal verbijsterd keek.

Jan keek nog eens achterom en hij zag dat meneer Cooney naar de ingang van de werf was gekomen.

zei hij. „Ik geloof, meneer Cooney, dat u denkt, dat ik een man ben die je zonder veel moeite een rad voor de ogen kunt draaien!"

„Hee!" riep meneer Cooney verontwaardigd uit, „wilt u beweren dat ik een oplichter ben?"

„Ja," zei vader kalm, „dat beweer ik. En ik wil u dit er wel bij zeggen: ik ga proberen om mijn boot over die zogenaamde „vergeten waterwegen" van u te vervoeren. En het kan me geen steek schelen wat u daarvan zegt. Goeiendag! Kom, jongens!"

Even later waren ze het kantoor uit. Jan liep wel wat ongerust achter vader en Judy aan naar de ingang van de werf. Ze hoorden meneer Cooney nog achter zich schreeuwen. Jan keek eens over zijn schouder en zag dat de dikke man in de deur van zijn kantoor stond en hen nakeek. Hij schudde kwaad met zijn vuist, die haast zo groot was als een voetbal, vond Jan.

„Het kan tóch niet!" schreeuwde hij. „Je zult zien dat je de grootste moeilijkheden krijgt, rare snoeshaan die je bent!"

Vader deed alsof hij niets hoorde. Hij

De auto zette zich in beweging. Jan keek nog eens achterom en hij zag dat meneer Cooney naar de ingang van de werf was gekomen, waar de man hen somber stond na te kijken.

„Dat speel je nooit klaar," hoorde Jan hem nog schreeuwen. „Je beleeft de grootste ellende, let op mijn woorden!"

Zwijgend legde het drietal de weg naar huis af, nog geheel onder de indruk van al deze opwinding.

II

De Snoeshaan

Om half acht diezelfde avond zat Jan met kloppend hart en ingehouden adem te wachten op wat zijn moeder wel zou zeggen.

Een ogenblik geleden had vader voorgesteld, dat ze met zijn vieren op de boot over de „vergeten wateren" zouden varen, wát meneer Cooney ook gezegd mocht hebben.

Jan hoopte vurig dat ze zou toestemmen, hoewel hij wist, dat moeder niet zo dol was op boten en op varen.

Ze had haar breiwerk neergelegd en ze

„Wat is dat in vredesnaam?" vroeg ze

„Dat is een soort kanaal," vertelde Jan haar.

Hij was maar al te blij dat hij het beetje kennis eens kon luchten, dat hij van vader had meegepikt.

„Het is voor de irritatie alleen veel groter," zei Judy geleerd.

Jan keek minachtend op zijn zuster neer.

„Domkop!" zei hij bestraffend. „Je bedoelt, voor de irrigatie."

Vader schaterde het uit.

„Ze bedoelt het geloof ik wel goed," zei hij. „Laat eens kijken, volgens deze kaart moeten we door de Lage Greppel."

Moeder maakte een verschrikt gebaar en trok haar neus op.

„Een greppel!" zei ze. „Jim, wat een raar idee!"

Vader zuchtte en sloeg vertwijfeld de ogen ten hemel.

„Het is niet zo'n soort greppel als u denkt, moeder," zei Jan vlug. „Het is een soort kanaal."

„Of een brede sloot," zei vader.

Maar moeder keek nog steeds twijfelachtig.

„Dat klinkt al niet veel beter," merkte ze op.

„Het doet er trouwens niet toe, hoe je die dingen noemt," ging vader een beetje ongeduldig voort. „Zolang we er maar met de boot door kunnen varen."

Het hart zonk Jan in de schoenen toen moeder het hoofd schudde.

„Ik vind het helemaal geen goed idee," zei ze met koele stem.

„Maar moeder dan toch," riep Jan uit. „We hebben er nu juist zo'n zin in. Niet, Judy? Het wordt vast denderend!"

„Jij en de kinderen moeten mee," zei vader op flinke toon. „Jullie moeten me alle drie helpen. Eens kijken, aanstaande zaterdag is het de zaterdag voor Pinksteren. Ik vind dat we dan maar moeten vertrekken. Dan hebben we een lang weekeinde en ik denk dat we het in die tijd wel klaarspelen. Ted Williams kan ons wel met de vrachtwagen naar Cooney brengen en. . ."

Aan de andere kant van de tafel stak moeder protesterend haar hand op.

„Wacht eens eventjes, Jim," zei ze. „Ik weet dat je er altijd naar verlangd hebt om zelf een boot te hebben en dat Cooney je lelijk in de steek heeft gelaten. Ik weet ook wel dat jij en Jan die boot verschrikkelijk graag willen gebruiken, maar je moet wachten tot hij klaar is. Denk je toch eens in! Er zit geen motor in, je hebt nog geen mast, en hij heeft nog zelfs geen naam!"

„Die heeft hij wel," zei vader vlug, „ik heb er al een bedacht."

„Hoe heet hij dan?" vroeg Jan opgewonden.

„De *Snoeshaan*," antwoordde vader meteen. „Iedereen schijnt te denken, dat ik een rare snoeshaan ben en daarom noem ik mijn boot zo!"

Judy giechelde. Jan keek zijn vader bewonderend aan.

„Dat is een reuzeleuke naam," vond hij.

„Het kan me niet schelen hoe je hem noemt," zei moeder. „Voorlopig vraag ik mij alleen maar af hoe je hem vooruit wilt krijgen."

„We zouden toch zeker wel kunnen zeilen, niet, pap?" vroeg Jan aan zijn vader.

Vader knikte.

„Dat had ik ook gedacht," zei hij.

„Maar dat kan toch niet," protesteerde moeder. „Je hebt toch geen mast, en Cooney wil er geen voor je maken."

„Daar hebben we het al over gehad, toen we vanmiddag weer thuiskwamen," zei Jan gretig. „We gaan er zelf een maken, hè, vader? We hebben het al helemaal uitgedacht."

Moeder keek hem verbaasd aan.

„Maken, waarvan?" vroeg ze.

„Ja, luister nou eens. Ben ik nu aannemer of niet?" vroeg vader. „Ik heb stapels hout op mijn terrein liggen en ook een paar mooie lange aluminium buizen, je weet wel, die we wel voor stellingen gebruiken."

De ogen van moeder werden steeds groter.

„Vindt u dat geen goed idee?" vroeg Jan trots. „En we maken een zeil van stoflakens."

„Ik heb nog twee grote," ging vader door. „Ze zijn elk ongeveer drie en een halve meter in het vierkant. We dachten dat jij ze misschien wel voor ons op de naaimachine aan elkaar wilde zetten."

Moeder leunde achterover in haar stoel en streek zich met haar hand over het voorhoofd.

„Stoflakens!" zei ze zwakjes. „Aluminium stellingen!"

„Zo is het," zei vader. „Breek jij er je lieve hoofd nu maar niet over, hoe we die boot vooruit moeten krijgen. Daar zorgen wij wel voor."

„En hoe moet ik dan eten koken?" klaagde moeder. „Ik zal wel geen gasfornuis kunnen meenemen, vermoed ik zo."

„We nemen een petroleumstel mee," vertelde Judy haar, „en ook al onze kampeerspullen."

„We zullen heus wel alles hebben om ons behoorlijk te kunnen redden," zei vader vrolijk.

„Er zijn vier slaapbanken, een w.c. en een wastafel. We hebben al slaapzakken en dekens; we nemen al het eten, dat we nodig hebben, mee en aardewerk enzovoort. Verder nog kleren en dan gaan we er vandoor!"

„Varend over de greppels met onze stoflakens bollend in de wind," zei moeder droogjes. „Hoe romantisch!"

Jan en vader lachten maar eens wat.

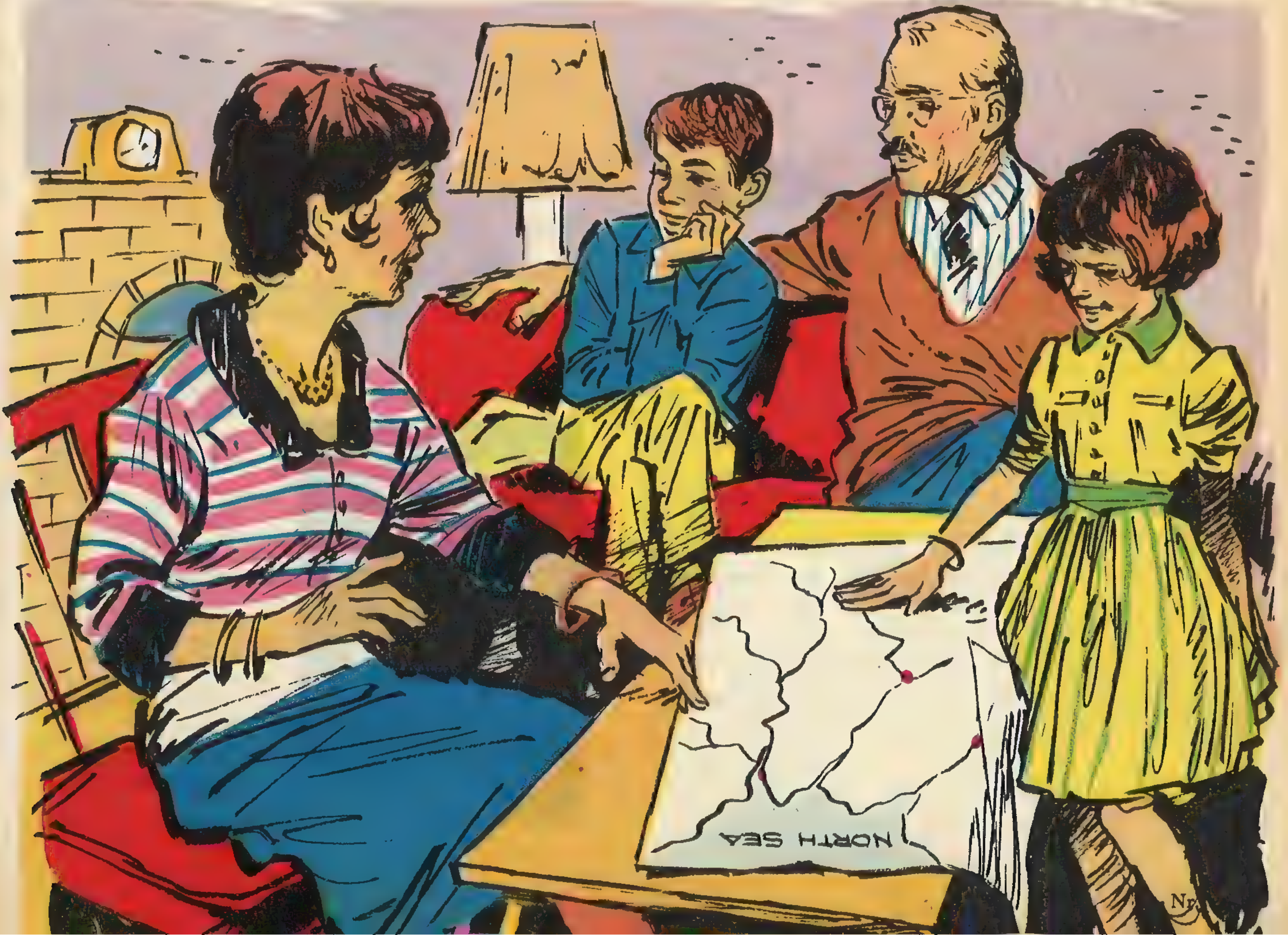
„Zie je wel," zei vader, „je begint het ook al leuk te vinden."

„Ja, hè, mam?" zei Judy op vleiende toon.

„Nee, ik vind het helemaal niet leuk!" verklaarde moeder hoofdschuddend. „Ik vind het allemaal vreselijk gek. Wie weet, wat er niet allemaal kan gebeuren."

Wordt vervolgd

„Ik vind het helemaal geen goed idee," zei ze met koele stem.

Map en Moppie

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Linda de Siegte (11), Wolphaertsbocht 262c, Rotterdam-21, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, postzegels, schaatsen en fietsen. • *Anja Wip (12), Bankastraat 8, Enschede*, wil corresponderen met een jongen van dertien jaar, niet uit Overijsel. Hobby's: zwemmen, schaatsen en fietsen. • *Wiebo Holwerda (15), Opleidingsschip „Nederlander", Maaskade Prinsenhoofd, Rotterdam*, wil corresponderen met een meisje van veertien, vijftien of zestien jaar, liefst uit het westen van Nederland. Hobby's: schaatsen, zwemmen, dansen en teenagermuziek. • *Anneke (15)* en *Lidy (13) Stockmann, Hogelandstraat 6, Enschede*, willen corresponderen met een jongen of meisje van hun leeftijd of ouder. Hobby's: zwemmen, lezen, fietsen en postzegels. • *Louis Appelboom (15), Joos Banckersweg 19 III, Amsterdam*, spaart binnen- en buitenlandse suikerzakjes. Wie schrijft hem eens of wil met hem ruilen? • *Jeroen Bartelsman (11), Iepenlaan 20, Bloemendaal*, doet de volgende aanbieding: voor vier speldjes geeft hij dertig suikerzakjes en zes ansichtkaarten terug. Eerst schrijven. • *Gerda Bollaart (17), Bernhardstraat 56, Strijen (Z.-H.)*, wil corresponderen met jongens en meisjes van zestien jaar en ouder. • *Trudy Groot (16), Wester Blokker 27, Blokker*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van ongeveer haar leeftijd. • *Frans Verhoeven (15), Leenderweg 259, Eindhoven*, wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd. Hobby: teenagermuziek. • *Gerda Wolters (15), Tramweg 20, Herten (L.)* en *Riny Sprengen (15), Rijksweg 14, Herten (L.)*, willen corresponderen met een jongen of meisje van hun leeftijd. Hobby's: lezen, zwemmen en film. • *Rosemarie Willems (12), Hatertseweg 99, Nijmegen*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: dansen, zwemmen, lezen, zingen, gitaar en dieren. • *Hennie van Nijssen (16), Otterweg 17, Oldebroek (Gld.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zestien of zeventien jaar. • *Thea v. d. Berg (18), Nieuwe Erven 4, Nuland (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd of ouder, liefst uit Eindhoven of Tilburg. • *Thea Lammertink (15), Dorpsstraat 83, Enter (Ov.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd uit West-Duitsland, liefst in de buurt van Bentheim. Hobby's: zwemmen, lezen. Wie kan haar aan een adres helpen? • *Jeannie van Rooy (12), Burg. Nieuwenhuizenstraat 53, Rosmalen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Limburg of België. • *Tineke v. d. Starre (14), Piet Heinstraat 1, Waddinxveen (Z.-H.)*, wil corresponderen met een prot. jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, schaatsen en muziek. • *Ed Gubbels (15), Jongenspensionaat „Maria v. d. Engelen", Bleyerheide (L.)*, wil corresponderen met een Indisch meisje van ongeveer veertien jaar uit Margraten of omgeving. • *Marianne Jabroer, Heggerankweg 9, Amsterdam-Noord*, wil corresponderen met een jongen of meisje. Hobby's: tekenen en sport. • *Annie v. d. Werf (16)* en *Renie Siemansma (16), Van Munnichuizenstraat 7, Bolsward*, zoeken een r.k. correspondentievriend van hun leeftijd. • *Ineke Maas, Meeuwenlaan 47 II, Amsterdam-Noord*, wil corresponderen met een jongen of meisje. Hobby's: lezen, zwemmen en voetballen. • *Jacqueline Koster, Oranjedijk A 8, IJzendijke (Zld.)* en *Joan Schilleman, Weststraat 40, Waterlandkerkje (Zld.)*, willen corresponderen met twee ned. herv. jongens van zestien of zeventien jaar, liefst uit het zuiden van Nederland. • *Rina van Est, Heggerankweg 15, Amsterdam-Noord*, wil corresponderen met een jongen of meisje. Hobby's: lezen en zwemmen.

Jolanda van Straaten, Willem de Clercqstraat 2, Den Haag, heeft ongeveer honderd adressen van jongens en meisjes van tien t/m drieëntwintig jaar uit Frankrijk, die Franse postzegels voor Nederlandse willen ruilen. Ieder, die belangstelling heeft, kan Jolanda schrijven. Sluit wel een postzegel voor antwoord in.

GOUD MAKEN

Omdat goud door de eeuwen heen macht en aanzien heeft verschaft, hebben van oudsher mensen geprobeerd langs kunstmatige weg goud te maken. Door middel van scheikundige proeven, maar ook door middel van allerlei hocus-pocus, sterrenwichelarij en helderziendheid werd getracht goedkope metalen, zoals bijvoorbeeld lood en ijzer, in goud te veranderen. Het is nooit gelukt. Natuurlijk waren de meeste mensen, die goud probeerden te maken, avonturiers en charlatans. Velen van hen klopten hun goedgelovige medeburgers veel geld uit de zak en hadden er een goed leventje van, maar vaak ook hebben zij hun praktijken met gevangenisstraf of erger moeten bekopen.

Zo was er een man, die op een novembermiddag van het jaar 1933 het directiekantoor van een grote Londense handelsfirma binnenstapte en verklaarde dat hij erin was geslaagd op een goedkope manier grote hoeveelheden goud te maken. Hij moet een handig prater zijn geweest, want na enige tijd geloofde men hem onvoorwaardelijk. Er werd een compleet laboratorium voor hem ingericht en omdat hij bij het maken van goud zelf enig goud nodig had, werden hem bovendien twintigduizend goudstukken ter hand gesteld. De uitvinder stelde de voorwaarde, dat niemand zijn laboratorium mocht betreden als hij er aan het werk was. Weken achtereen werkte de man in zijn laboratorium. Op zekere dag bleef hij echter weg en bleek spoorloos verdwenen te zijn. Op het moment dat hij Engeland probeerde te verlaten werd hij gepakt. In ruil voor zijn vrijheid bleek hij bereid te zijn te verklaren waar de goudstukken, die hij voor zijn werk had ontvangen, gebleven waren. Hij vertelde dat hij elke avond bij het verlaten van het laboratorium een aantal goudstukken had meegesmokkeld in zijn holle wandelstok.

Dan was er een zekere doctor Emmens, die een „krachtmachine" bezat, waarmee hij zilver in goud kon veranderen. Hij gebruikte daarvoor zilveren Mexicaanse dollars, die hij aan enorme druk en koude blootstelde, waarna het zilver in goud zou zijn veranderd. De kranten stonden vol over de bijzondere ontdekking van doctor Emmens. Even plotseling als hij in het nieuws was gekomen, is hij er ook weer uit verdwenen en sindsdien heeft niemand meer iets over doctor Emmens gehoord.

Een andere goudmaker, die vooral in Frankrijk en Italië grote roem verwierf, was de Poolse professor Dunikowski. Hij beweerde dat hij goud kon maken met behulp van radioactieve stralen. Met veel hocus-pocus over die geheimzinnige stralen, waarvan niemand iets begreep, zou hij in 1913 onder de ogen van verscheidene toeschouwers waardeloze stoffen in puur goud veranderen. Natuurlijk kwam er van zijn proefnemingen niets terecht en het gevolg was, dat Dunikowski voor geruime tijd in de gevangenis belandde.

Johann Friedrich Böttger, die in Berlijn apothekersassistent was, had maar één grote hobby en dat was scheikunde. Als hij maar even gelegenheid had, was hij met allerlei proeven bezig. Al spoedig zei men, dat hij goud probeerde te maken. Böttger wilde echter helemaal geen goudmaker zijn. In die dagen hadden de vorsten, die vaak met geldgebrek kampten, een of meer goudmakers (alchimisten) in dienst, in de hoop dat deze mensen hen rijk zouden maken. Böttger wist dat je als alchimist in zo'n geval een levenslange gevangene van de vorst was. Uit vrees dat zijn vorst, koning Friedrich I, ook hem als alchimist aan zou stellen, vluchtte hij naar Saksen. Maar hij kwam van de wal in de sloot terecht. Zijn roem was hem al vooruitgegaan en onmiddellijk benoemde koning August de Sterke van Saksen hem tot hofalchimist. Jarenlang moest Böttger in de kelder van het koninklijk paleis naar een methode zoeken om langs kunstmatige weg goud en edelstenen te maken. Hij slaagde hierin niet, maar deed wel een andere belangrijke ontdekking. Hij vond namelijk het porselein uit, dat tot dan toe alleen aan de Chinezen bekend was. Onmiddellijk werd het Saksische porselein beroemd en zo leverde het werk van Böttger, al kon hij dan geen goud maken, de Saksische koning toch nog grote voordelen op.

Tegenwoordig is men met behulp van de atoomenergie wél in staat goud te maken, maar dat is zó kostbaar, dat het de moeite niet loont. Bovendien zegt men, dat radioactief goud aan verval onderhevig is. Ongetwijfeld zal men echter blijven zoeken naar een manier om goedkoop goud te maken, want net als vroeger zal degene, die daarin slaagt, een bijzonder machtig man zijn.

Cliff Rendall

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

SCIENCE FICTION

EEN ZAAL MET VENSTERS EN VOL VREEMDE APPARATEN!
VAN HIERUIT MOETEN WE ONS RUIMTESCHIP KUNNEN ZIEN, CLIFF!

MAAR... WAAR IS DE ASAR 210?
DAAR! HIJ DRIJFT AF! JE ZIET ALLEEN NOG MAAR EEN STIPJE! WE ZITTEN IN DEZE ASTEROÏDE GEVANGEN, SHENA!

CLIFF EN SHENA OVERLEGGEN, WAT HUN NU TE DOEN STAAT...
WE KUNNEN EIGENLIJK NIETS ANDERS MEER DOEN DAN DEZE ASTEROÏDE EENS NADER BEKIJKEN. WAARVOOR ZOUDEN BIJVOORBEELD DEZE APPARATEN DIENEN?
VOOR DE VOORTSTUWING?

HOE ZOUDEN DE WEZENS ER UIT ZIEN, DIE DEZE TOESTELLEN HEBBEN ONTWORPEN? TOT NOG TOE HEBBEN WE ALLEEN DIE ROBOTS GEZIEN! IK ZAL DEZE KNOP EENS INDRUKKEN...
NIETS! MAAR TOCH... VERDRAAID, WE ZWEVEN!
DE AANTREKKINGSKRACHT VAN DE VLOER IS VERDWENEN EN ONZE MAGNETISCHE SCHOENEN HELPEN NIETS!

DRUK DIE KNOP WEER IN; MISSCHIEN... MAAR... ER KOMT LICHT UIT!! HET LIJKT... CLIFF, WAT IS DAT??

DE MAN VAN STAAL

TED, KEN EN ARCHIE WILDEN HET GEHEIM VAN DE SCHOENER DE MEEUW OPLOSSEN. TOEN REIS, EEN KOOPMAN, HUN VERTELDE DAT HET SCHIP OP WEG WAS GEWEEST NAAR DE DUIVELSBAAI, BRAK ER PANIEK UIT OP HET EILAND...

TED EN KEN STORMDEN NAAR DE VERANDA...

WAARVOOR IS IEDEREEN OPEENS BANG?

TOCH NIET VOOR ARCHIE?

TED WENDDE ZICH TOT REIS...

IEDEREEN WERD BANG TOEN U DE NAAM DUIVELSBAAI NOEMDE!

JA, DAT IS ZO!

ACH, DE INBOORLINGEN ZIJN ERG BIJGELOVIG. DE DUIVELSBAAI HEEFT BIJ HEN EEN SLECHTE NAAM. ALS U ERHEEN WILT, ZAL IK VOOR EEN GIDS ZORGEN.

TED KNIKTE EN EVEN LATER...

IK WIL GRAAG DIRECT VERTREKKEN, MENEER REIS.

KALDO ZAL U OP UW TOCHT BEGELEIDEN.

ONGEMERKT ZEI REIS TEGEN KALDO:

JE WEET WAT JE TE DOEN STAAT! ZE MOETEN VERDWIJNEN!

IN EEN ROEIBOOT GINGEN ZE NAAR DE SCHOENER.

GOEDE REIS, VRIENDEN, EN SUCCES!

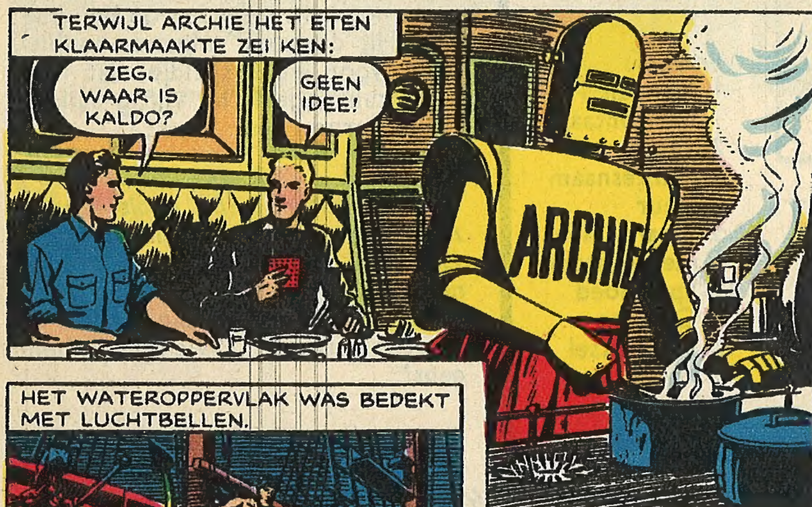

AAN BOORD VAN DE SCHOENER HAALDE ARCHIE HET ANKER IN.
GOED ZO, ARCHIE! KALDO, NEEM HET ROER!
WE ZIJN KLAAR OM TE VERTREKKEN!

IN VOLLE ZEE...
HIJS DE ZEILEN, ARCHIE!
OP NAAR DE DUIVELS-BAAI!

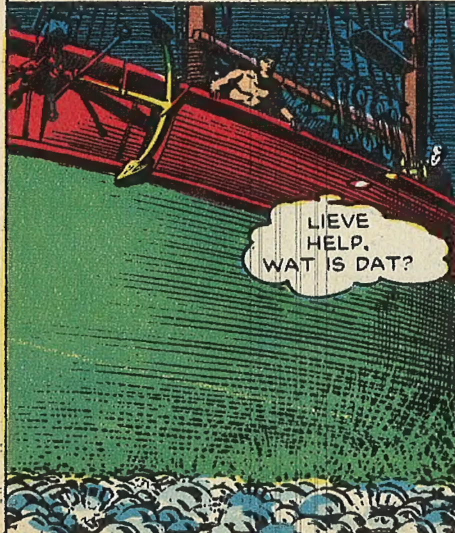

'S AVONDS BEREIKTEN ZE DE BAAI.
ALLES ZIET ER RUSTIG UIT!
EEN BEETJE TÉ RUSTIG ALS JE HET MIJ VRAAGT!

IN DE BAAI HEERSTE DOODSE STILTE.
GOOI HET ANKER MAAR UIT, ARCHIE!

IK VRAAG ME AF WAT ER MET DE MANNEN VAN DE MEEUW GEBEURD IS!
MORGENOCHTEND GAAN WE DE BODEM VAN DE BAAI VERKENNEN!

TERWIJL ARCHIE HET ETEN KLAARMAAKTE ZEI KEN:
ZEG, WAAR IS KALDO?
GEEN IDEE!
ARCHIE

TED GING AAN DEK EN...
WAT STAAT KALDO DAAR IN HET WATER TE TUREN?

HET WATEROPPERVLAK WAS BEDEKT MET LUCHTBELLEN.
LIEVE HELP, WAT IS DAT?

KALDO DRAAIDE ZICH ABRUPT OM...
O... EH... IK KEEK NAAR DE VISSEN!
IK ZIE DAT HIJ LIEGT, MAAR WAAROM?

MET EEN ANGSTIG GEZICHT BEGAF KALDO ZICH NAAR BENEDEN.
IK MOET HIER WEG VÓÓR DE MORGEN, ANDERS GA IK ER OOK AAN!

Wie puzzelt er mee?

OPLOSSING VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Visitekaartje

BOEKBINDER

Raadsels

1 KRIS + TAL = KRISTAL
2 KAR + OS = KAROS
3 JA + PAN = JAPAN

Verborgen bloemenamen

1 Lelie (vele liefhebbers)
2 Akelei (spektakel eindelijk)
3 Aster (Canada sterk)

Woordrebus

RINGVINGER

Voorzetpuzzel

1 BAARDIG
2 AZUUR
3 LADDER
4 LENGTE
5 OPRIJZEN
6 NACHT

De toegevoegde letters van boven naar beneden vormen het woord: BALLON

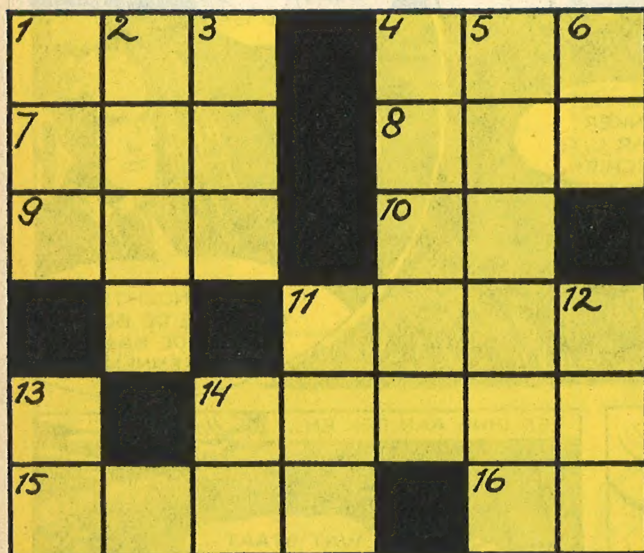
Verschuifraadsel

GEE NRO
OKZ OND
ERV UUR

Dus: Geen rook zonder vuur.

KRUISWOORDPUZZEL

ingezonden door Marlies van Laar in Hoensbroek:

Horizontaal:

1 Grootvader
4 Grootmoeder
7 Schrijfgerei
8 Boom
9 Indien
10 Bijwoord
11 Geweer
14 Sieraad
15 Keer
16 Later

Verticaal:

1 Idem als 1 horizontaal
2 Vacht
3 Meisjesnaam
4 Geur
5 Waarnemen
6 Meisjesnaam
11 Speelgoed
12 Groente
13 Voorzetsel
14 Vader

ZIEKENLIJSTJE

Mej. I. Vos (16), Industrieweg 13, Nieuw-Buinen (Dr.), heeft een ongeluk gehad en ligt al negen weken op bed. Wie stuurt haar eens een briefje of een kaart?

Dico Jonker (15), Ned. Zeehospitium, Kijkduin, spaart ansichtkaarten met foto's van boten en vliegtuigen.

Jopie Reekers, Juliana-ziekenhuis, Genemuidenstraat 403, Den Haag, moet nog acht maanden op bed blijven. Hij doet de volgende aanbieding: voor ieder speldje, dat men hem stuurt, geeft hij vijftig suikerzakjes terug.

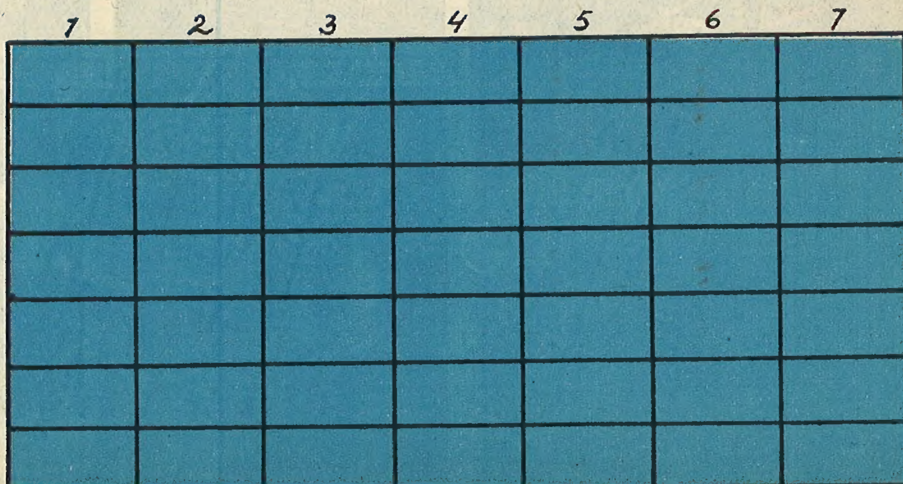
Ronald Elbertse (6), Gools Kinderziekenhuis, afd. B, Huizen, post Bussum, is al een hele tijd ziek en zal nog wel lang in het ziekenhuis moeten blijven. Hij zou graag brieven en kaarten ontvangen. Wie schrijft hem eens?

* * *

PUZZEL, *ingezonden door Zwaantje Bosker in Assen:*

1 Huisdieren
2 Groot dier in Afrika of India
3 Europees land
4 Gebak (mv.)
5 Europees land
6 Rendieren
7 Hoender

Bij goede oplossing lees je op de bovenste rij van links naar rechts een woord, dat overdekte ingang betekent.

* * *

MUG en MIK

VRAGEN STAAT VRIJ

Zou u mij iets willen vertellen over de Amerikaanse zanger Eddie Cochran?
P. Eggenhuizen, Haarlem

Eddie Cochran (die in werkelijkheid Eddie Cochrane heette), werd op 3 oktober 1938 in Oklahoma City, Verenigde Staten, geboren. Hij is overleden op 17 april 1960. De taxi, die hem naar het Londense vliegveld zou brengen na een succesvolle tournee door Engeland, verongelukte. Zijn verloofde, Shari Sheeley, werd hierbij zwaar gewond. Eddie werd uit de wagen geslingerd en overleed in het hospitaal van Bath zonder dat hij nog bij kennis gekomen was.

Eddie Cochran was in Amerika en Europa zeer populair. Hij zong door hemzelf en door zijn verloofde gemaakte liedjes en begeleidde zich daarbij op de gitaar. Zijn eerste optreden vond plaats in de Amerikaanse stad South Gate; hij trad daar op voor een groep ambtenaren van het stadhuis. Zijn laatste optreden was in het Hippochrome Theatre in de Engelse plaats Bristol, waar zijn gehoor bestond uit duizenden enthousiaste teenagers. Zijn grammofoonplaten, waaronder ook zijn eerste plaat „Sitting in the balcony", zijn stuk voor stuk successen geworden. Na zijn dood zijn nog verscheidene platen met eerder opgenomen liedjes verschenen; de laatste daarvan was „My way".

Eddie had grote bewondering voor de zanger Ray Charles. Hij droomde ervan een bekend filmacteur te worden. Zijn hobby's waren: jagen, wapens en sport. Voor meer gegevens over Eddie kan men zich wenden tot de Nederlandse fanclub: Lemkensstraat 34A, Rotterdam-8.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent
Bij betaling per giro 5970. ten name van N.V. Drukkerij De Spaarnestad, a.u.b. vermelden: Abonnement Sjors.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank